

கலாநிலயம்

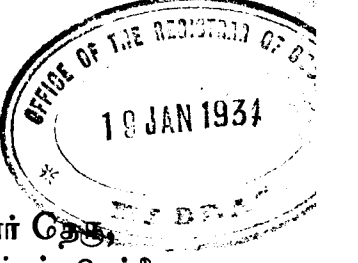
A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0
6 மாதம் ரூ. 3 12 0
புற நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—

வேளாளர் தெரு,
புரசைபாக்கம், சேன்னை.



Vol 6.]

1933 ஞா ஆகஸ்ட் மீ 3௨

[No. 30

பொருளடக்கம்.

1. தலைங்கம் (Leader)	565	6. கவித்தொகை (பாலேக்கவி, 19)	
2. கம்பராமாயணம் (சடாயு வயிர்த்த படலம்)		T. A. கனகசபாபதி முதலியார்	577
T. N. சேஷாசலம் B.A.B.L.	567	7. பொதிகை நிகண்டு (பூ-பெ-பே-பை-பொ-பே-பெள.)	
3. காற்றுமழை (அங்கம் 3. களம் 1.)		S. வையாபுரிப் பிள்ளை B.A.B.L.	578
Shakespeare's Tempest	570	8. அமீல் (Henri Frederic Amiel)	
4. நம்மாழ்வார் வைபவம் (5-ம் பத்து, 6-ம் தசகம்)		T. R. இராஜகோபால்	578
K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A.B.L.	573	9. வர்த்தமானம்	580
5. தமிழ்ப் பாடம்			
அஷ்ட பிரபந்தம்—திருவேங்கடமலை	575		

கலாநிலயம்

புத்தக வித்தகம்.

89154

ஒரு மனிதனது மதம் அவனுக்கு யாவதா யிருத்தல் வேண்டும்? ஒழிந்த நேரங்களில் விழைந்துசெய்யும் விளையாட்டாக அமைந்தது அன்று அது. நோய் கொண்ட காலத்தில் உட்கொள்ளும் மருந்துமன்று. மதவிடயங்களோடு விளையாடுபவர் வீணர்; மருந்தெனக்கூறி மதத்தை விற்போர் பொய்யர், வாங்குவோர் பேதைகளாவர். நெருப்பிணக்கும் எந்திரவண்டி போல் (Fire-engine) நாம் கடவுளைக் கையாள் கின்ற கயவர்கள் ஆயினோமே என்று ஓர் அறிஞர் அவலமுறுகின்றார். ஆபத்து நேர்ந்தபோது அழைப் பதற் குரியதாக அவ்வெந்திரவண்டி வைக்கப்பெற் றிருக்கின்றதே யன்றி அதற்குப் பயன்வேறில்லை. கடவுளாற் கண்ட பயன் அவ்வளவு தானா?

விளையாட்டும் மருந்தும் நெருப்பிணக்கும் அந்த இருப்பு எந்திரமும்போல் ஒருவன் மதந்தான் ஒருவனுக்கு நின்றதெனின் அதனினுங் கேடு மற்ற எதனி னும் இல்லை. மற்று, மதமென்பது ஒருவனுக்கு யாவதா யிருத்தல்வேண்டும்?—ஒருவனது உணர்வேயா யிருக்கவேண்டுமென்று உரைத்தல் தக்கதே. அவ்வுணர்வினிற்கும் உணர்வா யிருத்தல்வேண்டுமென்பது பின்னும் சால்புடைத்து. எனினும் உணர்வோ இல் லாதவர்க்கு இவை வெறுஞ் சொற்களாகி நிற்குமே யன்றி அதனின்றி பொருள்விளைந்து தோன்றுவது எங்ஙனம்? ஆதலின், உணர்வு என்னுஞ் சொல்லில் அடங்கிய செய்திகளைக் கருதுவதனினும், செய்கை யின்தன்மையால் உணர்வின் இயக்கத்தை ஒருவாறு உணர்த்துகொள்ள இயலும்.

“எங்குமய மாவதோடு எக்காலத்திற்கும் ஏற்றதாய் நிலைநிற்கின்ற நிரந்தர உண்மையாய ஒன்று மட்டுமே நிச்சயம், மற்றவெல்லாம் மாயத்தின் விகற்பங்கள்; தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற நிகழ்காலம் என்னும் சிறை யிற்குள் கிடக்கின்றான் மனிதன்” என்று நம் கவி இரவீந்திரர் இயம்புகின்றனர். சிறையைக் கடவாம லேயும் அதன் சுவர்களை இருந்தவிடம் தெரியாமல் உதிருமாறு புரிவது ஒருவன் மதம். கல்லென இறுகி நின்ற நிகழ்காலச் சூழ்ச்சியெல்லாம். பனியெனக் கரைந்து சென்றவிடர் தெரியாமல் தீர்த்தால் பின் ஒருவன் சிறையினுள் இருக்கின்றான் எனச் செப்பு தற் காவதில்லை. சிறையை விட்டுத் தான் வெளிவர வேண்டுமெனும் முயற்சி கைகூடுவதனினும், சிறையின் சுவரே இல்லாமற் போகும்வகை புரிவது எளிய தென்னலாம்.

நிகழ்காலத்தில் நமக்குப் புறத்திலே நடைபெறு கின்ற காரியங்களுக்கு நம்மை எங்ஙனம் ஈடுசெய்து கொள்கின்றோம் என்பதைப் பொருந்தியே இந்தச் சிறையின் சுவர் இருப்பதும் இல்லாமல் தீர்வதும் நேர்கின்றது. முன்சொன்னபடி, எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் எதன்மாட்டும் நிலைத்திருக்கின்ற வோர் நித்தியத்துவத்தின் நினைவு சற்றேனும் இல்லா மையே இச்சிறையின் நான்கு சுவர்களாகும். தம்மு டைய காரியங்களிலெல்லாம் மனிதர் பொதுவாக, நித் தியத்துவத்தை மறந்து நிகழ்காலத்திற் கேற்றபடியே விவகரிக்கின்றனர். மதவுணர்ச்சி இல்லாமையே இதற் குக் காரணம் என்போமெனின், அவ்வுணர்ச்சி உடை

இச் செய்புளிந்ரு உரை அவ் வீராவண்ணை சொல்லலாற்றான், திண்ணம். மறவிற நீர்த்தார், என்பது குற்றத்தின் மிகுதியையோ அல்லது குற்றம் நீங்கிய தன்மையையோ குறிக்கின்றது? தேவந்தாம் அரக்கரின் எங்ஙனம் தீயரோ, 'எங்கள் போலியர்க்கு நல்லார் நிருதரே' எங்ஙனம் ஆவாரோ, - அவனும் அறியான், மற்று இச்சொற்களால் சேதைக்கு ஒன்று அறிவுறுத்த நினைத்தவனு மல்லன். மனங்குழம்பி நரத்தே மாறுகின்ற இந்நிருதன் ஏதோ இயம்பப் புகுந்துயாதுங் கைவராமல், இந்த இக்கட்டினின்று தப்பும்வண்ணம் பொருள் மிகுதப்பமாகிப் பொதிந்தன போன்ற சில வாசகங்களை வீணாத்துவீணாத்துப் பேசுகின்றபரிசு இப்பாசுரத்தில் காணலாமேயன்றி, தான் தெளிந்தவொன்றை மற்றவர்க்குத் தெளிவுறுத்தார் தன்மையை இதனறி மேடிப் பயனில்லை. 'நிருதரே போலும்' என்னும்த ஒப்பில்போலியே குழம்பிய வொருவன் குழப்பவும் முயல்கின்ற கொள்கையைக் காட்டித்தரும். இன்னணம், பொருளிலா மொழிகளால் தெரு

ட்டுவார்போல் புரியும் இவ் வஞ்சனைத்திறத்தில் இவ் விராவணன், கொடுமனப் பாதகர்தம் இனத்திற் கெல்லாம் ஒரு தனித் தலைவனுய் நிற்கின்ற இயாகோவை விஞ்சுதல் அரிது. ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய 'ஒத்தெல்லோ' என்னும் நாடகத்தின்கண் வருகின்ற துஷ்டன் அவன். உத்தம பத்தினியாகிய பேதை டெஸ்டிமோ னுவின்பால் அவள் நாயகன் ஒத்தெல்லோ வென்பவன் வைத்திருந்தவோர் கரைசெயற்கரிய பெருங்காத லெல்லாங் கெடும்படி அவன்மீது அடாப்பழி சுமத்திப் புறங்கூறி அவன் மனத்தை இவ் வன்னெஞ்சு டையபாவி திரித்துவிட்டான். தன்னையஞ்சித்து இம் மனைவி வேறொருவனோடு புறவொழுக்கம் பூண்டனள் என்று வீணை எண்ணியெண்ணிக் கனன்ற மனத்தினையுள் அவ் வொத்தெல்லோ பித்தேறியவ னென்ன அவனோ, அவளுறவியின் லாடொவிக்கோ என்பான்முன் நிந்தித்துப் புடைத்துப் போயபின், லாடொவிக்கோவிற்கும், அருகுநின்று தன்னால் விளைந்த தீமையைத் தானே தெரியக்கண்டிருந்த இயாகோ விற்கும் இடையே பின்வருமாறு பேச்சுநடக்கின்றது:—

Lodovico:—

Is this the noble Moor whom our full senate
Call all-in-all sufficient? Is this the nature
Whom passion could not shake? whose solid vir-
The shot of accident; nor dart of chance, [tue
Could neither graze, nor pierce?

Iago:— He is much changed.

Lodovico:—

Are his wits safe? is he not light of brain?

Iago:—

He's that he is: I may not breathe my censure.
What he might be-if, what he might, he is not-
I would to Heaven, he were!

(Act IV. Sc. I. Lines 256—263)

இதன் சுற்றிரண்டடிகளின் பொருள் இன்னதென் றுணர்ந்தவர் இதுகாறு மில்லை. கேட்ட கேள்வியைக் குழப்பாத லல்லால் வேறு இரத்தச்சொற்களின் கருமம் மிகச் சிறிது. “அவன் யாவதா யிருக்கவல்லவனோ,— அவன் இருக்கவல்லவாறு இருக்கவில்லை யெனில் - இருந்தாற்றான் ஆகாதோ என்று பிரார்த்திக்கின்றேன்” என்னு மிது பொருளொன்றுங் காட்டாமல் புரி கின்றவொரு சொற்சாஸம். உரைகாண வருவோர் மயங்குமாறே, இயாகோவைக் கேள்விகேட்டவனையும் மயக்கத்துட்படுத்தி உழக்கும்படி இழைத்ததோர் வாசகம். இராவணன் இங்குச் சீதைக் குரைத்ததும் இத் தகையதே. இராமனுக்கு முடிபுனை நன்னுள் நண்ணிய போது, பிறர் வாழக்கண்டாற்றாத் துன்னருங் கொடு மனக் கூனி, இன்னல்செய் இராவணன் இழைத்த தீமைபோல், களத்துள் வந்து தோன்றினான் எனக் கம்பர் முன் கூறினார். அழுக்காறுடைய கொடுமனக் கயமையை அக்கூனி இந்த இயாகோவின்பால் பெற் றான்; மற்று அவ்வியாகோவின் மொழியினால் உழக் கும் மாயத்தை இவ் விராவணன் பெற்றான். இராவ ணனும், அவனிழைத்த தீமைபோல் தோன்றிய மந் தரையும், கயவர்தலைவனு ன் இயாகோவின் புன்மை யைக் கூறிட்டுக் கொண்டிவிட்டார்.

சொல்லால் முழக்கப்புகுந்த இராவணன்முயற்சி மடமையிற்குநிந்த வனிதை இச்சீதையின்பால்பயன் படாமற் போயிற்று. இச் சொற்கள் தனக்கு விளங்க

வில்லையாயினும், அந்தக் காரணத்தினாலேயே அத னில் ஏதோ ஆழ்ந்தபொருள் அமைந்திருத்தல்வேண் டெமெனநினைத்து, முனிவன் குழப்பியமொழிகளுள் று மமைதியுளதென் றெண்ணுவதை அவன் பேதை மையே அவனைக் காத்தது. செய்து செய்கை எதிரிரு க்க இவன் சொன்ன சொற்களைப்பற்றிச் சிந்திப்பா னேன். தேவரில் அரக்கர் தீய ரல்லாமை எங்ங்ன மென்று வினவினா எல்லன். தும்போலியர்க்கு நிருதர் நல்லவராதல் எங்ங்னம் என்று கேட்டாளல்லன்; அவை மிகை. சிறுமைதான் சுற்றமாய்ச் சூழ்ந்துவிடும் என்பதை உணர்வாளாதலின்,

சேயிழையன்ன சொல்லத்

தீயவர்த் சேர்தல் செய்தார்

தூயவ ரல்லர் சொல்லிற்

றென்னெறி தொடர்ந்தோ ரென்றான்

மாயவல் லரக்கர் வல்லர்

வேண்டுநு வரிக்க வென்ப

தாயவ ளறித நேற்றா

ளாகவி னயலொன் றெண்ணான்.

[இராவணன் அப்படிச் சொல்ல, செம்மையான, ஆபரணங்களை அணிந்த சீதை, மாயையில் வல்ல அரக்கர்கள் வேண்டிய உருவத்தைக் கொள்ளக்கூடியவர் என்பதைத் தெரியறியாளாதலின், வேறு ஒன்றும் கருதாமல், “தொன்மையான னன்னெறியைத்தொடர்ந்தவரும், சொல்லுந் கால், தீயவர்களைச் சேர்த்தார்களாயின் தூய்மையுடையவர் என்று எண்ணுதற் குரியவர் அல்லர்” என்றான்]

இது கேட்ட இராவணன்,

அயிர்த்தன ளாகு மென்றே

ரையுற வகத்துக் கொண்டான்

பெயர்த்தது துடைக்க வெண்ணிப்

பிறிதுறப் பேச லுற்றான்

மயக்கறு முலக மூன்றின்

வாழ்பவர்க் கனைய வல்லோர்

இயற்கையிற் றிரியி னல்லா

லியற்றலா ரெறியென் னென்றான்.

[தான் யாரென்பதைச் சீதை சந்தேகித்தாளோ என்று ஓர் சந்தேகம் தன் மனத்திற் கொண்டவனாகி, சீதையின் சந்தேகத்தைத் தீர்க்க எண்ணி, வேறு விதமாகப் பேசப் புகுந்து, “மயக்கமற்ற இம் மூன்று உலகங்களிலும் வாழ் பவர்க்கு, அத்தகைய வலியுடைய அரக்கருடைய தன்மைக்குத் தகுந்தவாறு தாமும் தம் குணத்தையாற்றிக்கொ ண்டு ஒழுக்குதலல்லால் அநுசரிக்கக்கூடிய வழி வேறு என்ன இருக்கின்றது”—என்றான்]

வலியவர் தீயராயின் அவரோடு இணங்கி வாழ்தல் ன்றி வேறுநெறி யின்மையால் தானும் அவ்வரக்கன் உறவினை நாடலாயினான், என்னுங்கால், தீயவர் உறவி னுள் தான் வற்புறத்தப்பெற்று நனி வருந்துகின்றான் என மதித்தநங்கை, அவனைத் தேற்றுவாளாகி,

திறந்தெரி வஞ்ச னச்சொற்

செப்பலுஞ் செப்ப மிக்கான்

அறந்தரு வள்ள லீண்டிக்

கருந்தவ முயலு நாளுள்

மறந்தலை திரிந்த வாழ்க்கை

யாக்கரை வருக்கத் தோடும்

இறந்தனர் முடிவர் பின்ன

ரிடரிலை யுலக மென்றான்

[பேசும் திறமறிந்த வஞ்சகன் அந்த வார்த்தையைச் சொன்னதும், செம்மைக்குணம் மிகுந்தவளாகிய அவன்,

“தருமத்தை வளர்க்கும் வள்ளலாகிய காகுத்தன், இப் பொழுது இங்குத் தவம்செய்கின்ற காலத்திற்குள், பாவத் தின்பால் மாறிய வாழ்க்கையையுடைய அரக்கர்கள் அவர் இனத்தோடும் இறந்தொழிவார்; அதன்பின், நீ சொல்லிய படி அவ்வரக்கருக்கு இணங்கி நடக்கவேண்டிய துன்பம் இவ்வுலகத்திற்கு இல்லாமற்போம்” என்றான்]

தன்னுடைய சாபத்தைத் தானே நயந்து தேடிக் கொண்டான்போல் இதனைத் கேட்டனன் இராவ ணன். அஞ்சலென்று அவன் பரிவினோடும் புகன்ற மாற்றம் இவன்நெஞ்சில் ஊசியென்னத் தைத்தது. அப்புண்ணின்று பெருகுஞ் சோரிஎன்னச் சில சொல் லுமாற்றான்—

மானவ னுரைத்த லோடும்

மானிட ரரக்கர் தம்மை

மீனென மிளிருங் கண்ணுப்

வேரற வெல்ல ரெள்ளின்

யாணையி னினத்தை யெல்லா

மிளமுயல் கொல்லும் பின்னுங்

கூணுகிர் மடங்க லேற்றைக்

குருளோமான் கொல்லு மென்றான்

[மான்போன்ற சீதை அவ்வாறு சொல்லவும், இராவ ணன், “மீன்போல்விளங்குகின்ற கண்களையுடையவளே, அரக்கர்களை மனிதர்தாம் அடியோடுவென்று அழிப்பா ானால்—யானைக்கூட்டத்தை யெல்லாம் இனி இள முயல் ேகான்றுவிடும்; அன்றியும், வளைந்தநகங்களை யுடைய ஆண் டக்கத்தை மான்கன்றும் கொன்றுவிடும்—என்றான்]

இதற் கெதிரியம்பல் எளியதே சீதையும், வேறொன் றும் பகராமல் உதாரணங்கள் காட்டுவாளாகி,

மின்றிரண் டனைய புங்கி

விராதனும் வெகுளி பொங்கக்

கன்றிய மனத்து வென்றிக்

கரன்முதற் கணக்கி லோரும்

பொன்றிய பூச லொன்றுங்

கேட்டிலீர் போலு மென்றான்

அன்றவர்க் கடுத்த துன்னி

மழைக்கணி ராருகி சொர்வான்

[மின்னல் திரண்டதுபோன்ற மயிரையுடைய விராத னும், வெற்றியே எப்பொழுதுங் கண்டுள்ளவனும் கோபத் தால் தவித்த மனத்தையுடையவனும் ஆகிய கரன்முதலிய கணக்கற்ற அரக்கர்களும், இறந்தொழிந்தபோரைப்பற்றி நீர்யாதுங் கேள்விப்பட்டதில்லைபோலும் என்று சொல்லி, அக்காலம்அவர்களுக்குசேர்த்ததை நினைத்துப் பரிவினல் மேகம்போன்ற தன் கண்களிலிருந்து நீரை அருவிபோற் சொரியலானான்]

மானிடரும் அரக்கரைக் கொல்லவல்லவோ என் பதே இங்குக் கேள்வியாதலின், ‘விராதனும் கரனும் அனையோர் வீழ்ந்தவா றறியீரோ’ என்றவளவில் அத ற்கு உத்தரங்கூறினோ யன்றி, “என்னொரு நாயகன் காண் அக்கொற்றவன்” என்றக்கால் அது மிகைபட வந்த மேம்பாட்டுரையாமென்று நானி அவ்வடக் கமுடைய மங்கை பகர்தலின். செவிகளுமி இச் சொற்கள் துனைக்க இராவணன் எயிறுதின்று னுள தேயன்றி ஏற்றது எதிரைக்கு மாற்றிலையுய்த் தாழ் கின்றனென்பதோராமல், பெருந்திற லாக்கர்தம் வன்மையை அவரோடு பழகிக் கண்டுக்கொண்டிருக் தும் இம்முனிவன், நிருதரை மனிதர் வென்றன ான்றதை நம்புந்த கியலாமல் கபடற்ற தன் சிந்தை ரால் திகைக்கின்றனென மதித்ததும்பேதையின்படும்.

வாளரி வள்ள மன்னு

லிங்கைமா நிருத ரெல்லாங்

கேளொடு மறியு மாறும்

வானவர் கிளரு மாறும்

“நானையே காண்டி ரன்றே

நவையிடு ருணர்கி லீரோ

மீளருந் தருமந் தன்னை

வெல்லுமோ பாவ மென்றான்

[ஒளிபொருந்திய சிங்கம்போன்ற வள்ளலாகிய இராம பிரானால், இலங்கையிலுள்ளபெரிய அரக்கர்கள் அத்தனை பேரும் உறவினருடனே அழிவதையும், அதனால் தேவர் கள் இனிப் பொலிவுபெறுவதையும் காணக்கே நீர் பார்ப்பீரன்றோ! ஒருபோதற் தோல்வியடைந்து திரும்புதல் இல்லாத தருமத்தைப் பாவம் வெல்லுமோ; குற்றமற்ற முனிவராகிய நீர் இதனை உணரவில்லையோ—என்றான்]

பாவத்தைத் தருமம் வெல்லும் என்னுது, அதன் எதிர்முறை வாசகமாகத் தருமத்தைப் பாவம் வெல் லாதென இவன் தணித்துரைத்த மென்மை பாராட்டற் குரியது. இத்துணை அறிவதற்கும் இயலான்போ லும் காவிலா இம்முனிவன் என்று சானகி வியர்தன ளாய் நின்றபோது—

தேனிடையமுதளாயவன்னமென்சிலசொன்மாவை
தானுடைச்செவிகளுநிதவமுறத்தளிர்ந்துவிங்கும்
ஊனுடையுடம்பினுனுமுருகெழுமானமூன்ற
மானிடர்வலியரென்றமாற்றத்தாற்சேற்றம்வைத்தான்

[தேனோடுஅமிர்தம் கலந்ததுபோன்ற, சீதையின், மெல்லிய சில சொற்களின் வரிசை இராவணனுடைய செவிக ளுக்குள்ளே தவழ அதனாழ்பூரித்துப் பெருக்கும் ஊனையு டைய உடம்பினனாகிய இராவணனும், மனிதர் அரக்கரி லும் வலியவர் என்ற சொற்கேட்டு மானம் தன் மனத்தி டையே னைக்க, கோபங்கொண்டான்]

இராவணன், முனிவரன் வேடங்கொண்டு முயல் நினைத்ததொன்று, மற்று, இவ்விருவரும் இயற்கையுற ஒருவரைத் தொடர்ந்து ஒருவர் உரைகள் இயம்புவ தால் முடிந்தவகை வேறு. மாபெருந்திறல் இலங்கை வேர்தன் தன் செல்வநலன்களை உடன்குக்க உவந்து துய்க்க மனக்கினியாளொருத்தியை நாடுகின்றனென நவின்மவளவில், அன்னதற் கவாவி இப்பெண், தானே அவ்வின்பத்திற் குரியளாமாறு வெல்கிய சில இங்கி தங்கள் மெல்லெனப் பேசவாளெனும்நகையைநம்பி, பின் னவனோ எளிதில் தன்னகர் உய்த்தேகலா மென நினைத்துத் தன் கட்டுரையைத் துவக்காலாயினும் இம் முனிவரன்வேடம்பூண்டமுடன் பெண்ணின்பா லும் எண்ணியவா ரொரு கருமம் ஆதலரிது. அவனோ, “தூயராயின் நீர், தீயரோடு பயிலப் புரிந்ததேன்” என வினவிவிட்டான். தான் சூழ்ந்துவந்த வஞ்சனைக்குள் இராவணன் இக்கேள்விக்கு இடந்தந்திலைதலின், அதனின்றி இவர் உரை முற்றிலும் வேறுதலவோர் நெறியிற் சென்று இறுதியில் இராவணன் சேற்றமா கச் செறிய நேர்ந்தது. இனி, இவன் கழறும் விரவா தம் இவனது வேடத்தை வெளிப்படுத்தவில்லையே னும் அதன்காவினை மெலிவிக்காம லென்செய்யும். சேறினனுரைசெய்வானச்சிலவலிப்புல்லியோரகட் கிறொருமனிதன்செய்தானென்றெழித்தியம்பினையேல் தேறுதிரானையேவ்விருபதுதின்தோள்வாடை வீறியபொழுதுபுனைவிபெனவிவனன்றே

[கோபங்கொண்ட இராவணன் சொல்வான்—அந்

மனிதன் முடிவைச் செய்தான், என்று சிறப்பாகச் சொன்னான். இராவணனுடைய இருபதுதோள்களினின்றும் காற்றை அடிக்கும்பொழுது, அம்மனிதன், பூசைப்பூப்போல அழிவானன்றோ]

மேருவைப் பறிக்க வேண்டின்

விண்ணினையிடிக்க வேண்டின்

நீரினைக் கலக்க வேண்டின்

நெருப்பினை யிடிக்க வேண்டின்

பாரினை யெடுக்க வேண்டின்

பலவினை சிலசொல் லேழாய்

யாரெனக் கருதிச் சொன்னாய்

இராவணன் கரிதென் னென்றான்.

பலவினை யிவன் புரியவல்லவனாயினும் வீணிற்குச் சில சொல்கின்ற ஏழையோ சிதையல்லன். எதிர்மார்தம் இவனுக்கு எளிதில் உளது—

அரண்டரு திரடோள் சால்

உளவெளி னற்ற லுண்டோ

கரண்டநீ நிலங்கை வேந்தைச்

சிறைவைத்த கழற்கால் வீரன்

திரண்டதோள் வனத்தை யெல்லாம்

சிறியதோர் பருவத் தன்னில்

இரண்டதோ ளொருவ னன்றோ

மழுவின லெறிந்தா னென்றான்

[காவல்செய்யும் திரண்டதோள்கள் மிகமிக ஒருவனுக்கு இருக்கின்றனவென்றால், அதனாலே வலிமை அதிகம் உண்டு என்று கொள்ளலாமோ! நீர்க்காக்கைகள் வாழ்கின்ற கடலால் சூழ்ந்த இலங்கையின் வேந்தனான அவ்விராவணனைச் சிறையில் வைத்த, வீரகண்டையணிந்த கால்களையுடைய வீரனான கார்த்தவீரயார்க்கணனுடைய, திரண்ட காடுபோன்று அடர்ந்த ஆயிரம் தோள்களையும் இரண்டு தோள்களுடைய ஒருவனாகிய பரசுராமன், தனது இளம் பருவத்திலே, மழுவினால் வெட்டி யொழித்தான் அன்றோ—என்றான்]

காற்று மழை

Shakespeare—"The Tempest"

[657-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கும் 8. களம் 1.

இடம்:—ப்ராஸ்பீரோவின் குகையின் முன்புறம். பர்டினண்ட் ஒரு மரக்கட்டையைச் சுமந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

பர்டினண்ட்:—வருத்தமுடைய விளையாட்டுக்கள் சில உள; அவைகளுக்குரிய உழைப்பே அவைகளில் உள்ள உவகையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. (1). இழிவுடைத் தொழில்களின் சிலவகைகள் பெருமையுடன் பொறுக்கப்படும். (2). மிகமிக ஏழ்மை வாய்ந்தவை சில திருவுடை முடிவினைக் குறிக்கலாகலாம் (3). இந்த வென் இழிதகை வேலை, எனக்கு அருவருப்பு ஆகுமளவு பாரமு மாதல்வேண்டும்; எனினும், நான் ஆட்செய்யுந் தலைவி இறந்ததற்கு உயிரூட்டி எனது உழைப்பையோ மகிழ்ச்சியாக மாற்றியிருக்கின்றான் (4). ஆஹா; தன் தந்தை எத் துணைமுரடோ அதனின் பதின்மடங்கு மென்மையான யிருக்கின்றான் இவன் (5)—கொமேமையே கூட்டி அமைக்கப்பெற்றவன் அவன். இம்முருடுகள் சிறு ஆயிரம் பான், கொடிய கட்டளைப்படி

சிதையின் இச்சொற்களோடு இராவணன் பரிபவம் இன்னும் முதிர்கின்றது. 'அப் பரசுராமனையும் வென்றவன்காண் இராமன்' என இவன் பின்னும் மேன்மேல் நலிந்து முடிப்பது இங்கு 'மிகையென்று தன்னுடைய அடக்கத்தால் சொல்லாமல் விட்டாளேனும், அம்முடிவு இராவணன் உள்ளத்தை ஓயாமல் உறுத்தியிருக்கும். முன்னே எழுந்த சிற்றம் பின்னும் பொங்குவா னாயினான்.

என்றிவ னுரைத்த லோடும்

எரிந்தன நயனந் திக்கிற்

சென்றன திரடோள் வாணந்

தீண்டின மருடந் திண்கை

ஒன்றொடொன் றடித்த மேகத்

துருமென வெயிற்றி னோளி

மென்மென வெகுளி பொங்க

விட்டது மாய வேடம்

[என்ற வார்த்தைகளை இவன் சொன்னவுடன், இராவணனுடைய கண்கள் நெருப்பென எரிந்தன; திரண்டதோள்கள் வளர்ந்து திக்குக்களை எட்டின; முடிசெனல் லாம் வளர்ந்து வானத்தைத் தொட்டன; வலிய கைகள் ஒன்றொடொன்று அறைந்தன; மேகத்தின் இடிமுழக்கம் போல் பல்வரிசைகள் கடித்தன. இவ்வாறு கோபம் பொங்கியதனால் அவன் கொண்டிருந்த மாயவேடம் தானே நீங்கிவிட்டது]

வேடமோ புனைந்துவந்தும் இராவணன் தன்னையே விளம்பிக்கொண்டு வான்மீகத்தில் துவக்கியதற் கெதிராக அவ் வேடம் அவனையும் அறியாமல் நீங்கிவிடும் படி இங்கு முடிந்தவிதம் இது. இவ்வேடத்தால் குறித்த பயனும் அது நீங்கியதற்குக் காரணமும் அமையுமாறு இக் களத்தினைக் கம்பர் நிகழ்த்துமாற்றால் நாடகக்கலையின் பொலிவு இவர்பால் நன்கு தோன்றுகின்றது.

தற்ப்பு:—பெரியமனிதர் என்ற நிலையில் இருந்துகொண்டு ஆசையின் ஆவலால் பாதகர்களாகின்ற, ஸபஸ்டிய அன்டோனியோக்களின் சேர்க்கையைப் பார்த்தோம். தாழ்த்தநிலையில் இருந்தும் அப்படியே ஒருவருக்கிற் ஸ்டீபன்போனோட்டின் குலோ காலிபன்களின் போக்கையும் பார்த்தோம். இனிச் காட்சியை மாற்றிக் காதலர் இருவரை வேதக்ஸ்ப்பியர் இங்குக் காட்டுகின்றார்.

(1) பந்தாட்டம் போன்ற சில விளையாட்டுக்களில், வியர்க்கவியர்க்க வருத்தி உழைக்கவேண்டியது. ஆயினும் அவ்வருத்தத்தைத் துன்பமெனக் கொள்ளார்; உழைக்க வேண்டியிருப்பதே அவ் விளையாட்டில் கொள்ளப்படும் உவகைக்குக் காரணமாகின்றது.

(2) சில தொழில்கள் இழிவுடையனவாயினும், செய்யும் போக்கத்தின் பெருமையைக் கருதி அவ்விழிவையும் மனிதர் பொறுமையுடன் மேற்கொள்வார்.

(3) எளிமையுறச் செய்யப்படுவன சில, ஒருவனைச் செல்வமும் சிறப்பு முடையவனாக்கலாம்.

(4) தலைவி-மிரண்டா. "கட்டை சுமத்தல், பாரத்தைத் தாக்குவதன் அருவருப்புமான வோர் வேலை, ஆயினும் மிரண்டாவின் பார்வையின்கீழ் செய்வதால் எனக்குப் பாரமும் அருவருப்புத் தோன்றவில்லை. உயிர்க்கவையற்ற இந்த வேலையிலும் எனக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகும்படிச் செய்கின்றான் - என்பது பொருள்.

(5) முரட்டுக்குணத்தால் ப்ராஸ்பீரோ இந்தக் கடிய வேலையைத் தனக்கு அமைத்தான் என்று அவனை வெறு

கொணர்ந்து அடுக்கிவிடவேண்டும்; நான் பணி இயற்றுவதைக் காணுங்கால் இனிய வென் தலை கண்ணீர் வடித்து, இத்துணை இழிவிற்கு இத்தகைச் செய்வோன் என்றும் வாய்த்ததில்லை எனச் செப்புவான் (6). மறந்தேன்: எனினும், இனிய இந்நினைவுகள் என் உழைப்பினை ஆற்றிவைக்கவும் வைக்கின்றன, (7). எத்துணைக்கெத்துணை நானிதனைச் செய்வதிற் றுழுகின்றேனோ அத்துணைக்கத் துணை என் வேலையில் விரைந்தவனாகின்றேன் (8).

[மிரண்டா வருகின்றான். இவர்களுக்குப்

புலப்படாமல் ப்ராஸ்பீரோவும்

சிறிதுதூரத்தில் வருகின்றான்]

மிரண்டா:—ஐயோ, இதோ வேண்டிக்கொள்கின்றேன், இத்துணைக் கமேமையாய் நீ உழைக்க வேண்டா. நீ அடுக்கவேண்டுமென்று கட்டளை இட்டுள்ள அக்கட்டைகளை இடிதான் விழுந்து எரித்திருந்தாலாகாதோ! அதனைக் கீழே வைத்துவிட்டு இளைப்பாற்றிக்கொள். உன்னைக் களைப்படையச் செய்ததற்காக இது எரியும்போது கண்ணீர் வடித்து அழும் (9). என் தந்தை படிப்பதில் வலிந்திருக்கின்றான்; வேண்டிக்கொள்கின்றேன், இப்பொழுது நீ இளைப்பாற்றிக்கொள். இன்னும் மூன்று மணிநேரம் அவனுக்கு அஞ்சவேண்டிவதில்லை.

பர்டினண்ட்:—ஆ! அருமையிற் சிறந்த வென் தலைவியே, யான் வருந்தி முயலநிற்பதை முடிப்பதன்முன் கதிரோன் சாய்ந்துவிடுவான் (10).

மிரண்டா:—நீ உட்காருவாயாயின் அக் காலம் கட்டைகளை நான் சுமந்து கொணர்வேன். தயைசெய்து அதனை என்கையிற் கொடு; அடுக்கிற்கு நானே கொண்டுசெல்கின்றேன்.

பர்டினண்ட்:—விடையிலா உயிரே, வேண்டா. பக்கத்தில் நான் சுமமா உட்கார்ந்திருக்க நீ இவ்விழிவிற்குக் கீழாவதனினும், என் தசையெல்லா மறந்து முதுகும் ஓடியட்டும். (11).

மிரண்டா:—உனக்கு இது அடுக்குமளவு எனக்கும் அடுக்கும். மற்று, நானே அதனை அதிகமும் எளிதற் செய்பவ ளாதலும்வேண்டும். ஏனெனில், என் விருப்பம் அதனில் உளது, நினதோ அதற்கு மாறாக இருக்கின்றது (12).

ப்ராஸ்பீரோ:—(ஒரு புறமாய்). ஏழைப்புழுவே, நீ பற்றாண்டு கிடக்கின்றாய். இந்தக் காட்சியே அதனைக் காட்டும். (13).

மிரண்டா:—இளைப்புற்றுத் தோன்றுகின்றாய் நீ.

பர்டினண்ட்:—இல்லை, பெருந்தகைத் தலைவி, நீ அருகிருக்குங்கால் இரவும் எனக்குப் புதிதெழும் வைகறைப் பொழுதே யாகும். (14). உன்னை யான் வேண்டிக்கொள்கின்றேன்—என் ஜபத்தினுள் அமைப்பதற்கே—உன் பேரென்ன? (15)

மிரண்டா:—மிரண்டா—ஓ எந்தாய், இதுனைச் சொல்லி யான் உன் கட்டளையைக் கட்டுவதுவிட்டேனே! (16)

பர்டினண்ட்:—பராவரு மிரண்டா! வியப்பின் உச்சியே நிச்சயம் (17). உலகினிற்கு அருமையினும் அருமைவாய்ந்த அனைத்தும் ஈடாவதற்கு இயன்றனை (18). அதிகமும் மதிப்புடன் கருதிக் கன்னியர்பலர் நிரம்ப நான் கண்ணிற் கண்டுளேன்;

த்து, அவன் மகளது மென்மையை வியந்து பாராட்டுகின்றான். முருடு - வெட்டிய மரத்தின் அடிக்கட்டை.

(6) விருப்பப்பாதி சுமப்பதோ மிகவும் இழிந்தவேலை, அதனைச் செய்ய அமைந்தவனாகிய நீயோ மிகவும் உயர்ந்தவன். இவ்வளவு உயர்ந்தவன் அவ்வளவு இழிந்த வேலையைச் செய்ய இதுகாறும் நேர்ந்ததில்லையே, நீதானே இதற்கு ஆளாகவேண்டும்—என்று பரிந்து கண்ணீர் சொரிவான்.

(7) (8) மறந்தேன்—என்பது விருகு சுமக்கின்ற தன் வேலையை, மிரண்டா வைப்பற்றி நினைக்கின்ற என்னை நன்களின் இடையே என் வேலையைச் சுற்றுச் செய்யாமலிருக்கின்றேனாயினும், அவ்வெண்ணங்கள் என் களைப்பை ஆற்றுகின்றனவாதலால் இளைப்புத் தீர்த்து பிறகு முன்னிலும் விரைவுடன் என் வேலையைச் செய்யக்கூடிய வனாவேன்—என்பது பொருள்.

இவ்வேலையை நான் செய்யாமல் தாமதிக்கத்தாமதிக்க அது விரைவில் செய்யப்படுவதாகின்றது—என்பது முரணுடைய வாசகம். ஆயினும் அதற்குப் பொருள் இல்லாமற் போகவில்லை. இவ்வேலையைச் செய்யாமல் சுமாவிருக்கும்போது அழகிய அப்பெண்ணின்குணநலன்களைப்பற்றி நினைக்கின்றேன். அவ்வெண்ணங்கள் என்னுடைய களைப்பைத் தீர்க்கின்றன. ஆதலால் மீண்டும் இவ்வேலையைச் செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது ஊக்கமும் விரைவும் மிகுந்து விரைவில் முடிக்கக்கூடியவனாவேன்—என்கின்றான். காதலின் ஊக்கத்தால் இவ்வாறு மிகைபட முரணுடன் கட்டுரைக்கின்றான் என்பதை எளிதில் நாம் உணர்ந்துகொள்ளலாம். காதலின் தர்க்கமோ கருத்திற்கு அடங்காத புதுமை வாய்ந்தது.

(9) விருகு எரியும்போது அதன் பின்புறம் வழிகின்ற தைலத்தை அது வழக்கும் கண்ணீராகக் கூறுகின்றான் போலும்—தற்குறிப்பேற்றவனாக.

(10) நான் மிகவருந்தி முயன்றாலும் மாலேவேளைவருவதன்முன் முடிக்க இயலாத காரியம் இதுவாக, செய்யாமலே இருந்துவிட்டால் பின் என்னாகும்—என்பது பொருள்.

(11) என் முதுகு ஓடித்தாலும் ஓடியட்டும், நீ இவ்விழிந்த வேலையைச் செய்வதைக் கண்டு நான் அருகில் சுமமா உட்கார்ந்திருக்கமாட்டேன்.

(12) நீ இளைப்பாற நான் இதனை விருப்பமுடன் சுமப்பேனாதலின், எனக்கிது எளிதாகத் தோன்றும்.

(13) ஏழைப் புழு என்றது, பரிவுடன் கூடிய இரக்கத்தால் அழைத்ததாம். காதலிற்கு யாவரும் புழுவைப் போல் எளிதில் ஆளாகி விடுகின்றனர் என்பது கருத்து. பற்றாண்டு கிடக்கின்றாய் - காதல் உன்னையும் பற்றிகொண்டிவிட்டது. காட்சியே - பர்டினண்டைக் காண்பதற்கு மிரண்டா தனியே வந்தது.

(14) காலையில் களை தீர்த்து எழுவதுபோல், நீ அருகிருப்பாயாயின் களையற்ற தெளிவுடையவனாகவே நான் எப்பொழுதும் இருப்பேன். வைகறை - காலேப்பொழுது.

(15) உன்னுடைய பேர் என்னவென்று சொல்லும் படி உன்னை நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன். நான் ஜபம் செய்யும்போது, உன்னையும் சேர்த்து ஜபம் செய்வதற்காகவே உன் பேரை அறிய நான் விரும்புகின்றேனெயன்றி வேறன்று.

(16) தன் பேரை ஒருவருக்கும் மிரண்டா சொல்லப் படாதென்று ப்ராஸ்பீரோ கட்டளை யிட்டிருந்தான் போலும்.

(17) பராவரு - புகழ்வதற்கு அருமையான. மிரண்டா என்னும் சொல் லத்தின் பாவையின், "புகழ்தற்குரியவன்" என்று பொருள்படும். பர்டினண்ட் இங்கு அந்தப் பொருளை நினைவிற்கொண்டு, "நீ புகழ்தற்கு உரியவனாயினும் அரியவளும் ஆகி இருக்கின்றாய்"—எனச் சித்திரம் பேசுகின்றான். பராவ அரு எனப்பிரித்து இவ்வகைப் பொருள் கூறுவதால் சுவை சிறக்கின்றதாயினும், முதலாவிலுள்ள 'admired Miranda' என்னும் தொடரிற் குறிப்பொருள் மாறாக இருக்கின்றது. எனினும், 'பராவரு' என்பதைப் பராவ அரு என்று பிரிக்காமல், 'புகழப்படுகின்ற' என்னும் பொருளில் எடுத்துக்கொண்டால், "நீ புகழ்வதற் குரியவளாவதன்றி என்னால் புகழவும் படுகின்றாய்" என முதலாவோடு முற்றிலும் இணங்கிய பொருளைப் பெறலாம்.

வியக்கத் தகுந்தவைகளுக்கெல்லாம் நீ சிகரம்போன்றிருக்கின்றாய்.

(18) உலகத்தில் அருமை வாய்ந்த சிறந்த பொருள் களை எல்லாம் சேர்த்து ஒருநிறை என்று கொண்டால்,

பற்பலகால், அவர்தம் நாவின் நல்லிசை, ஊக்கம் மிக்க என் செவியினை அடிமையுட் பிணித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. (19) வேறுவேறு நலன் கள்பற்றி நான் வேறுவேறு மாதர்பால் விருப்பம் வைத்துளேன். எனினும், ஆன்மபூரணமாய், அவளுடைச் சீர்கெழு இலாவணியத்தினை இக லித் தோல்விகொள்ளாப் பழுது ஏதேனும் அவ ளில் அமையாமை என்றுமே யில்லை (20). மற்று நீ, ஆஹா நீயோ, முற்றிலும் சூற்றமறச் சற்றே னும் இணையற்றுச் சிருஷ்டியி னெவ்வொன்றினி ன்றும் உத்தமமானதெல்லாங்கொண்டு படைக்கப் பெற்றிருக்கின்றாய்.

மிராண்டா:—என்பாலா ரொருவரையும் நான் அறி யேன் (21). கண்ணடிநின்று எனதே யல்லால் மாதொருத்தியின் முகம் யான் நினைக்கவில்லை. நான் ஆடவரென்று அழைக்கலாம் வகைதனில், நல்ல வெண் நண்ப, நின்னிலும் என்னருமைத் தற் தைதன்னிலும் அதிகம் யான் பார்த்ததில்லை (22). அகலிடத்தில் வடிவங்கள் எவ்வகை என் பதுபற்றி யான் வல்லேனல்லேன் (23). ஆயினும், என் சிதனத்தின் இரத்தினமாம் என் நாணமே ஆணையாக, நீ யன்றி இவ்வுலகில் வேறோர் துணை வன் யான் வேண்டேன் (24). உன்னையேயன்றி நன்போல் ஓர் உருவந்தான் கற்பனைசெய்யவும் மாட்டா தென் மனம். மற்று, ஏதேதோ யான் பித் தாகப் பிதற்றியாங்கு என் தந்தையின் கட்டளை யைக் கடக்கின்றேன்.

பாமினண்ட்:—என் நிலையில், மிராண்டா யானோ ரிள வரசன்; மன்னனே என்றும் நினைக்கின்றேன்— அப்படிச் கண்மையே என் விருப்பம் (25). என் வாயினே ஈக் கதுவ விடுவதனிலும் அதிகம்நா னிற் தக் கட்டையடிமையைப் பொறுக்கமாட்டேன் (26). என்றன் ஆன்மாவே பேசக் கேள். உன்னை யான் கண்ணுற்ற அக்கணமே எனது இதயம் உன க்கு ஊழியம்புரியப் பறந்துநாடிற்று; என்னை அதற் கடியமையாக்க அங்கே தங்கியிருக்கின்றது (27). நன்பொருட்டு இந்தக் கட்டைக்காரனு யிருக்கின் றேன் யான்.

மிராண்டா:—என்னைக் காதலிக்கின்றாயோ நீ?

பாமினண்ட்:—ஓ விசம்பே, ஓ பூமியே, இவ்வொலி யினிற்குக் கரிபா யிருந்து, உண்மையே பேசுகின் றேனாயின் யான் விளம்புகின்ற இதனை அன் புடை நற்பயனால் முடிசூட்டுங்கள்! வெற்றுக்கே யாயின், எனக்கென விதித்துள் நன்மைகளிற் சிற த்தையும் தீமையாகத் திருப்பிவிடுங்கள் (28)! இவ்வுலகில் உள்ள மற்ற எல்லாவற்றையும் விட எல்லையனைத்தும் கடந்து நின்னைக் காதலிக்கின் றேன், கொண்டாடுகின்றேன், கண்ணியங் கூர்கின் றேன்.

மிராண்டா:—மகிழ்கின்ற வொன்றிற்கு அழுகின்ற இதனால் ஓர் இழுகை யாகின்றேன் நான் (29). ப்ராஸ்பீரோ: — (ஒரு புறமாய்), அரிதிலும் அரிய ஆசைகள் இரண்டு அழகுற எதிர்ப்பட்டன. இவர் களுக்கிடையே பிறப்பதன்மீது விண்ணவர் தம் அருள் சொரிந்திக (30).

பாமினண்ட்:—எற்றுக்கு அழுகின்றாய் நீ?

மிராண்டா:—நான் நல்க விழைவதை நீட்டவேனும், வேண்டி வேண்டி யான் மாய்வதை ஏற்கவேனும்

அதற்கு நேர் எதிரினை ஆவதற்கு நீ ஒருத்தியோதும். அத்தனையும் உனக்கு விலையாகக் கொடுத்துப் பெற்றுக் கொள்ளத் தருந்தவன்—என்பது பொருள்.

(19) மாதர் பலர் பேசும் இனிமை என் செவியைக் கவர்ந்திருக்கின்றது. நானும் அவர் மொழியினைக்கேட்க ஊக்கத்துடன் அவாவியிருக்கின்றேன்—என்பது பொருள்.

(20) இலாவணியம் - வசிகரமுடைய அழகு, குணம் முதலியன. நான் பார்த்த மாதர்களின் விலாசம் எத்து ணைச் சிறந்ததாயினும், அவர்களால் ஏதேனும் ஒருகுறை யிருந்து அவ் விலாசத்தைக் கெடுத்துவிடுவதாகவே முடி கின்றது—என்பது இவ்வாக்கியத்தின் சுருத்து. குறையா னது விலாசத்துடன் சண்டையிட்டு அதனைத் தோற்கடித் துவிடுகின்றது—என்று சேர்த்துக்கொள்ளவும்.

ஆன்மபூரணமாய்ப் பழுதற்றவன் ஒருத்தியுமில்லை என் று பொருள் சேரும். அல்லது, அவளிடத்திலுள்ள குறை யைக் காணவண்ணம் அவளது இலாவணியத்திலேயே மயங்கிக்கிடக்கும்படி நான் ஆன்மபூரணமாய் விருப்பம் வைத்தவன் ஒருத்தியுமில்லை, என்றும் பொருள் கொள்ள லாம். இம்மயக்கம் முதல்தூலிலும் உளது.

(21) என் பாலார் - பெண் பாலார்—ஆயினும் தன்னை வளர்த்த தாதியர் நாலோர் இருந்தனரென்பதை முன் நினைத்துக்கொள்ளு—(அங்கம் 1. களம் 2. பக்கம் 52).

(22). பாமினண்டப் பார்த்த பிறகு, இவள், காலி பனை ஓர் மனிதனென்று அழைக்கக்கூட இசையவில்லை போலும்.

(23). இந்தத் தீவிற்கு அப்பால் உள்ள உலகங்களில் மனித வடிவங்கள் எவ்வா றிருக்குமென்று உணரக்கூட எனக்கு இயலவில்லை - என்பது பொருள்.

(24). சிதனம்-பெண்களுக்கு உரிமையுள்ள பொருள். தன்னுடைய பொருள்களிலெல்லாம் இரத்தினம்போல் சிறந்து விளங்குகின்ற நாணத்தின்மீது ஆணை வைத்துத் தன் கருத்தின் உண்மையைத் தெரிவிக்கின்றான்.

(25). தன் தந்தை இறந்தாலன்றித் தான் அரசனாக இயலாததலின், அப்பதவியைத்தான் விரும்பவில்லை— என்கின்றான்.

(26). அரசனாகிய நான், என் வரையைக் கதுவ வருகின்ற ஈயை விலக்குவதைக்காட்டிலும் எளிதில் இவ்வடிமைத் தொழிலை விலக்கிக்கொள்ள இயலும்—என்பது பொருள். கட்டை அடிமை - மரக்கட்டைகளைச் சுமக்கவேண்டிய அடிமை வேலை.

(27). அங்கே - அவ் ஆழியத்திலே. நான் மிகவிரும்பி உன் ஊழியனும்படி என் இதயம் என்னை உனக்கு அடிமை யாக்கிவிட்டது.

(28). ஆகாயத்தையும் பூமியையும் சாட்சிவைத்துத் தன் காதலை விளம்புகின்றான். ஒலியினிற்கு - தான் இப் பொழுது சொல்வதற்கு. நான் விளம்புவது உண்மையா னால் அக்காதலை மன்களமாக நல்ல முடிவிற்குக் கொண்டு வாருங்கள்; பொய்யாயின், எனக்கு நன்மையாக வர இருப் பவைகளையும் தீமையாக மாற்றிவிடுங்கள்—என்பது இதன் பொருள்.

(29) இழுகை - அறிவில்லாதவன். பாமினண்ட் விளம் பிய காதல் நிரம்பிய வாசகங்கேட்டு மிராண்டாவின் கண் களில் ஆனந்த வெள்ளம் பெருக, “அறிவிலி, நான் மகிழ் வதற்குரிய இவ்வேனை அழுகின்றேனே”—என வியக்கின் றான்.

(30) பிறப்பதன்மீது - இவர் சந்தித்ததால் வீணாகின்ற முடிவாகிய வதுவையின்மீது - என்பது பொருள். அல் லது இவர்களுக்கிடையே பிறக்கின்ற இக்காதலின்மீது— என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

(31). பொருட்டாக அழுகின்றேன், என்று முடித்துக் கொள்க. என் காதலை உனக்கு அளிக்க விழைகின்றேன், உன் காதலை ஏற்காவிடின் உயிர் பிழைக்கமாட்டாத நிலை யில் இருக்கின்றேன்; ஆயினும், நான் உன்னைக் காதலிப்ப தற்கேனும் உன்னால் காதலிக்கப்படுவதற்கேனும் தருதி யற்றவனாய் இருப்பதுபற்றி இப்பொழுது அழுகின்றேன்— என்பது பொருள்.

(32) இவ்வாறு நான், விழைவதை விளம்பத் துணியா மல் இருந்துவிடுவேனாயின், கிடைத்தற்கரிய காதலை வீண்செய்ததாகும்; அதனை அடக்க முயல்வதும் வீணும்— என்பது பொருள்.

(33). அது-அவளுடைய காதல்-தன் காதலை ஒளிக்க முயல்முயல் அது அதிகமதிகம் வெளிப்பட்டேதோன்றத் தலைப்படுகின்றது—என்பது பொருள்.

துணியாத என் தருதியின்மையின் பொருட்டாக (31). மற்று, இதுவோ வீண்போக விட்டதாகும் (32). தன்னை யது ஒளித்துக்கொள்ளும் வகை தேடத்தேடப் பெரிதுபெரிது பருமனே காட்டு கின்றது. (33). வெள்குகின்ற போசனையே, வில கிச்செல்! கபடமற்ற திப்பியத் தாய்மையே இனித் தூண்டிக (34). என்னை நீ மணப்பாயாயின் நான் உன்மனைவி; இல்லையேல் நின் கன்னியாச் சா வேன் (35): உன்றன் துணைவியாக நீ மறுக்கலாம்; மற்று நீ இசைந்தாலும் இசையாவிடினும், உன் வேலைக்காரியா யிருப்பேன்.

பாமினண்ட்:—காதல்சால் மாதராய், என்னுடைத் தலைவி! என்றும் நின்றனக்கு இங்ஙனம் தாழ்மை யேன் யான் (36).

மிராண்டா:—ஆயின், என் கணவனே?

பாமினண்ட்:—ஆம், தனாதான் விடுதலைக் கென்றும் இசைவதை யொக்குமொரு மிதயமுடன்—(37) இந்தா என் கரம்.

மிராண்டா:—என் இதயமும் உள்ளாக இதோ எனது (38). இன்னும் அரைக்கடிசை அளவுகாறும் நல்லிடை கொண்டகல்க.

பாமினண்ட்:—ஓர் ஆயிரம் ஆயிரம்! (39).

[பாமினண்டம் மிராண்டாவும் வேறு வேறு போகின்றனர்.]

ப்ராஸ்பீரோ:—அதிகசுமும் அடைந்துள்ள அவ ரளவு நான் இதுபற்றி மதிமகிழ்த வியலாது; எனி னும் இதனினுமதிகம் என் மகிழ்வு வேறு எதன் பொருட்டும் ஒங்குதற்கில்லை (40). இனி என் புத் தகத்தை நாமவேன்; ஏனெனில், இராப்போசன வேளை வருவதன்முன் இதனிற்குரிய காரியம் நான் இன்னும் மிகச் செய்தல்வேண்டும். (41)

முதற்களம் முற்றும்.

தம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

[558-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

5-ம் பத்து, 6-ம் தசகம்.

அவதாரிகை:—திருக்குறுங்குடி நம்பியை நேரே அனுபவித்தார்போல் ஆழ்வார் ஒருவாறு பரிதி அடை ர்தாரோனும், “என் போன்ற பாவிக்கு அவனுடன் கலவை ஏற்படவில்லையே” என்ற வியாசுலத்துடன் முன் தசகத்தை முடித்தார். அவனுடன் கலந்தாலொ ழிய இவருடைய மனது ஆறுதலடையாது. சிற்சில கோபிமார், தம்மைத் தாமே பகவானாகப் பாவித்து அபிரயம்செய்து விளையாடிக் கிருஷ்ணனது பிரிவை ஆற்றிக்கொண்டதுபோல், ஆழ்வாரும் இத் தசகத் தில் தானே கிருஷ்ண னுகிவிட்டதாகப் பாவித்துத் தம் திருவுள்ளத்தை ஆற்றிக்கொள்கின்றார். நாயகனு டைய சேஷ்டைகளையும் பாஷைகளையும் நாயகி அது னரிக்கும்போது, அவனோடு வேறுபடாமல் ஒன்றாகி விட்ட இரஸ விசேஷம் உண்டாகையாலே, ஆசுவா ஸம் வர இடமுண்டு என்று ஊகிக்கவேண்டும். கிரு ஷ்ணனாக வேஷம் போடலாம்; ஆயினும் அவனைப் போல் நடிப்பதும் அபிரயம் செய்தலும் சாத்தியமல் லவே. வாய்வார்த்தை வரையில் கிருஷ்ண வேஷம் சுலபமே; பகவத்கீதையினின்று சில சலோகங்களை எடுத்துக் கூறிவிடலாம், கையிலும் ஞானமுத்திரை காட்டலாம். ஆனால் ஞானத்திலும் இக்கிதசேஷ்டை

(34). என் தருதியின்மையை யோசிக்கயோசிக்க, நான் விளம்ப விரும்புவதைக் கூறுதற்குக் கூசிக்கூசிப் பின்னி டுவதால், இனி யோசனையைவிட்டு, கபடமற்ற என் தாய் மைதான் தூண்டுத் துணையாக விளம்பிவிடுவேன்—என்பது கருத்து.

(35) வேறு யாரையும் மணங்கொள்ளாமல், உன்னையே உன்னியுன்னிக் கன்னியாகச் சாவேன்—என்பதுபொருள்.

(36) இங்ஙனம் தாழ்மையேன் - பாமினண்ட் அவன் முன் முழங்கால்படியிட்டு அவன் காதலை ஏற்கின்றான். அவன், ‘வேலைக்காரி’ என்றதை மறுத்துத் தன் தலையே என்று கொள்கின்ற குறிப்புடையது.

(37) சிறைப்பட்டோர் விடுதலைக்கு எத்துணை அவாவு வாரோ அத்துணை அவாவுடன் நான் உன் நாயக னாகின் றேன்—என்பது பொருள். இதயமுடன் உன் நாயகன் ஆவேன்—எனச் சேர்த்து முடித்துக்கொள்க.

(38) என்று மிராண்டா தன் கையையும் கொடுக்க இருவரும் கரங்களைக் கோத்துக்கொள்கின்றனர்.

(39) ஆயிரமாயிரம் நல்லிடை யளிக்கின்றேன் என்று முடித்துக்கொள்க.

(40) அவர் - பாமினண்டம் மிராண்டாவும். வேறு எதனையும்விட எனக்கு மிகுஞ்சி தரவல்லது இன்று இவ் விருவரும் காதல்கொண்ட இதுவேயாயினும், அக்காத லந்தாம் அடைந்திருக்கின்ற மகிழ்விற்கு எனது மகிழ்வு ஓரளவு குறைந்தே இருக்கின்றது—என்பது பொருள்.

இருவரும் காதல்கொள்வார் என்பது ப்ராஸ்பீரோ எதிர்பார்த்ததே. எதிர்பாராமல் இக்காதல் அவ்விருவருக் கும் நேர்ந்ததால், அவர்கள் திறத்தில் மகிழ்ச்சியோடு அதி சுமமும் கலந்திருக்கின்றது. எனின், காதலின் மகிழ்வோ டு புதுமையின் வியப்பும சேர்ந்து அவர்தம் உள்ளத்தின் உவகையை உயர்த்தி வைக்குமன்றே.

(41) புத்தகம் - ஜாலவித்தைப் புத்தகம் - இதுபற்றி இன்னும் சில மாயங்கள் செய்யவேண்டியிருக்கின்றன— என்பது பொருள்.

1-ம் பாசரம்.

கடல்ஞாலம் செய்தேனும் யானே யென்னும்

கடல்ஞால மாவேனும் யானே யென்னும்

கடல்ஞாலம் கொண்டேனும் யானே யென்னும்

கடல்ஞாலங் கீண்டேனும் யானே யென்னும்

கடல்ஞால முண்டேனும் யானே யென்னும்

கடல்ஞாலத் தீசன்வந் தேறக் கொலோ

கடல்ஞாலத் தீர்க்கி வையென் சொல்லுகேன்

கடல்ஞாலத் தென்மகள் கற்கின் றவே.

பொழிப்புரை:—கடலோடு கூடிய ஜகத்தை ஒரு ஸகாயமும் இன்றி நானே படைத்தேன் என்பாள். இந்த உலகமெல்லாம் என்னை ஆதாரமாக உடைய தேயன்றி ஸ்வதந்தரமா யிருக்கும் பதார்த்தம் ஒன்

றும் இல்லை என்பான். இதனை நானே மகாபலியினி டத்திலிருந்து அபகரித்து அளந்துகொண்டேன் என்பான். ஆழ்ந்து கிடந்த இவ்வுலகத்தை ஒரு ஸஹாய மும் இன்றி நானே தூக்கி எடுத்தேன், என்பான். பிரளயத்தில் இவ்வுலகத்தை நானே உண்டு என்வயிற் றில் வைத்திருந்து இரக்பித்தேன் என்பான். கடலால் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தில் இவன்பக்கல் பகவான் வந்து ஆவேசித்தானே! கடல்சூழ்ந்த உலகத்தி லிருப்பவர்களை, உங்களைப்போன்றவர்களுக்கு இப்பெண்ணின் வார்த்தைகள் என்னபொருள்படும், நான் அவற்றைச் சொல்லி என்ன பயன்.

2-ம் பாகரம்

கற்குங்கல்விக் கெல்லையிலேனே யென்னும் கற்குங்கல்வி யாவேனும் யானே யென்னும் கற்குங்கல்வி செய்வேனும் யானே யென்னும் கற்குங்கல்வி தீர்ப்பேனும் யானே யென்னும் கற்குங்கல்விச் சாரமும் யானே யென்னும் கற்குங்கல்வி நாதன்வந் தேறக் கொலோ கற்குங்கல்வி யீர்க்கிவை யென்சொல் லுகைகள் கற்குங்கல்வி யென்மகள் காண்கின் றவே.

பொழிப்புரை:—நான் கற்கும் கல்விக்கு எல்லை இல் லை என்பான். எல்லாரும் கற்கின்ற வித்தைகளும் நா னே என்பான். அவற்றை நானே உண்டாக்கினேன் என்பான். அவற்றின் தாற்பரிய நிர்ணயம் நானே செ ய்வேன் என்பான். வித்தைகளின் ஸாரமும் நானே என்பான். ஸர்வ கலைகளுக்கும் ஈசுவரன் வந்து இவ ளிடத்தில் ஆவேசித்தானே. வித்தைகளைக் கற்கின்ற உங்களுக்கு, இப்போது என் மகள் கற்றுக்காண்கின் றவைகளின் பொருளை என்னென்று சொல்லுவேன்.

3-ம் பாகரம்.

காண்கின்ற நிலமெல்லாம் யானே யென்னும் காண்கின்ற விசம்பெல்லாம் யானே யென்னும் காண்கின்ற வெந்தியெல்லாம் யானே யென்னும் காண்கின்றவிக் காற்றெல்லாம் யானே யென்னும் காண்கின்ற கடலெல்லாம் யானே யென்னும் காண்கின்ற கடல்வண்ண நேறக் கொலோ காண்கின்ற வுலகத் தீர்க்கென் சொல்லுகைகள் காண்கின்ற வென்காரிகை செய்கின் றவே. கருத்து:—அளவிடக்கூடாத பஞ்ச பூதங்களும் நானிட்ட வழக்கென்று சொல்லுவான். கடல்போல் நிலநிறத்தை யுடையவன் வந்து இப்பெண்ணின்பால் ஆவேசித்தானே. அவன் நமக்குத் தெரியாதபடி புகு ந்து என் மனைக்கொண்டு செய்யும் சேஷ்டிதங்களை நீங்கள் பார்க்கின்றீர்களே, அதற்குமேல் என்னால் ஒன்றும் சொல்ல ஆவதில்லை.

4-ம் பாகரம்.

செய்கின்ற கதியெல்லாம் யானே யென்னும் செய்வா னின்றகளும் யானே யென்னும் செய்துமுன் னிறத்தவும் யானே யென்னும் செய்கைப்பய னுண்பேனும் யானே யென்னும் செய்வார்களைச் செய்வேனும் யானே யென்னும் செய்யகமலக் கண்ண நேறக் கொலோ

செய்ய வுலகத்தீர்க் கிவையென்ன சொல்லுகைன் செய்ய கனிவா யிளமான் திறத்தே.

பதக்குறிப்புக்கள்:—கதி-கிரியை. செய்வான் நின்ற களும் - செய்யவேண்டி நிற்கின்றவைகளும். செய்ய உலத்தீர் - துட்பத்தைச் சூழ்ந்து ஆராயாமல் வஸ்த் துக்கள் எவ்வண்ணம் காணப்படுகின்றனவோ அவற் றை அவ்வண்ணமே உண்மை ஸ்திதியில் தெரிந்து கொள்பவர். இப்பிராட்டியின் இங்கிதம் பகவானது பல இங்கிதங்களை நடிப்பதால் அது அது எதற்கு உரியது என்று ஆழ்ந்து யோசித்தாலும் அறியக்கூடா ததாகிய அவைகளைச் சாதாரண உலகத்தார் எப்படி அறியக்கூடும் என்பது தாற்பரியம்.

பொழிப்புரை:—நிகழ்காலத்தில் நடக்குங் கிரியை களும், மேல் இனி வருவனவான கிரியைகளும் பண்டு செய்தனவும் ஆகிய கிரியாபலத்தை அதுபவிக்கக் கரு தும் கர்த்தாக்களுக்கு அவ்வந்தப் பிரவர்த்திகளை நானே அமைப்பேன் என்பான். அச்செய்கைகளின் பயனை உண்பவனும் யானே என்பான். செய்பவர் களைச் செய்யவைப்பதும் நானே என்பான். சிவந்த கமலம்போன்ற கண்ணன் இவன்மீது ஆவேசித்தான் போல் இருக்கின்றது. சிவந்த கனிபோன்ற வாயை உடைய இந்த வொருசிறு பெண்ணினிடத்தில்தோன் றும் செய்கைகளின் ஆழங்கண்டு அவைகளின் தத்து வத்தை உணரமாட்டாத உலகத்தீர் நான் என்ன சொல்ல இருக்கின்றது. சொன்னால்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமோ?

குறிப்பு:—இப்பிராட்டியின் விஹாவஸ்தையில் உதிகை பசந்திருக்கவேண்டுமாயினும், அவள் அபி நயிக்கின்ற வேஷத்தால் கனியெனச் சிவந்து கலவை இரசத்தில் அகப்பட்டனபோல் காண்கின்றன, என் பது திருவுள்ளம்.

5-ம் பாகரம்.

திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன் யானே யென்னும் திறம்பாமல் மலையெடுத்தேனே யென்னும் திறம்பாம லசரரைக்கொன் றேனே யென்னும் திறங்காட்டியன்றைவரைக் காத்தேனேயென்னும் திறம்பாமல் கடல்கடைந் தேனே யென்னும் திறம்பாத கடல்வண்ண நேறக் கொலோ திறம்பாத வுலகத்தீர்க் கென்சொல் லுகைகள் திறம்பா தென்திரு மகளெய் தினவே.

பொழிப்புரை:—தப்பாமல் உலகங்களை நானே காக்கின்றேன் என்பான். தவறாமல்கோவர்த்தன மலையை நானே எடுத்தேன் என்பான். அசுரர்களில் ஒருவனும் மீளாமல் கொன்றேனே என்பான். பகலை இரவாக்கி யும் அர்ச்சுனனைச் சிவபூசைக்கு ஏவியும் அந்த அர்ச் சுனனை வியாஜமாக இட்டுப் பகவத்திதையை உலகத் திற்கு உபதேசித்தும், இவைபோன்ற இன்னும் பல வகைகளில் என்னுடைய திறமையைக் காட்டிப் பாண்டவர்களைக் காத்தேனே என்பான். கடல்கடைந் தது நானே என்பான். என்மகள் என்னசெய்கின்ற னென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள இச்சைப்படுகின்ற உங்களுக்கு நான் என்ன சொல்லக்கூடும். பகவான் இப்பெண்ணினிடத்து ஆவேசித்தார் போலும்.

தமிழ்ப்பாடம் 80.

அஷ்ட பிரபந்தம்—திருவேங்கடமாலே

[660-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

வாவுகவின் மந்திதகர் மாங்கனிக்குக் கற்பகத்தின் மேவுகவி கைநீட்டும் வேங்கடமே—தாவுகடல் வேவவிலங் கைக்கொண்டார்வீடணனைவைத்தோ சாவவிலங் கைக்கொண்டார் சார்பு. 10. [ழிந்தார் பதப்பிரிவு:—வாவு கவின் மந்தி தகர் மா கனிக்கு கற்பகத்தின் மேவு கவி கைநீட்டும் வேங்கடமே தாவு கடல் வேவ இலங்கைக்கு ஒன் தார் வீடணனை வைத்து ஒழிந்தார் சாவ வில் அம் கை கொண்டார் சார்பு.

பதவுரை:—வாவு - தாவுகின்ற, கவின் - அழகிய, மந்தி - பெண்குரங்கு, தகர் - தின்கின்ற, மாங்கனி க்கு - மாம்பழத்திற்கு, கற்பகத்தின்-கற்பகவிருகூத் தில், மேவு - அமர்ந்த, கவி - குரங்கானது, கை - தனது கையை, நீட்டும்-நீட்டுதற்குரிய, வேங்கடமே- வேங்கடமலைதான்,

தாவு - அலைகள் தாவுகின்ற, கடல் - கடலானது, வேவ-வேகும்படியும்; ஒன் - பிரகாசம் பொருந்திய, தார் - மாலையை அணிந்த, வீடணனை-விபீஷணனை, இலங்கைக்கு - இலங்கைக்கு, வைத்து - அரசனாக வைத்து, ஒழிந்தார் - மற்ற அரசர்கள் அனைவரும், சாவ - சாகும்படியும்; வில் - தனது வில்லை, அம் - அழகிய, கை - கையில், கொண்டார் - ஏந்தியவரான திருமால், சார்பு - சார்ந்திருக்கும் இடம்.

விரிவுரை.—திருவேங்கட மலையிலுள்ள மாமரம் ஒன்றில் ஒரு பெண்குரங்கு உட்கார்ந்த அதன் கனியைத் தின்றுகொண்டிருக்கத் தேவருலகி லுள்ள கற்பகவிருகூத்திலிருக்கும் ஆண்குரங்கொன்று, இம் மாங்கனிக்கு நாலுறி ஆசைப்பட்டித் 'தா' வென்று கைநீட்டிமென்பது முன்னிரண்டடிகளின் கருத்து. கற்பகத் தரும் கனிகளைத் தின்றுள குரங்கும் இம்மலை மாங்கனிக்கு ஆசைப்பட்டது என்று கூறுவதால் வேங்கடத்தின் வளப்பங்காட்டப்படுகின்றது. அதுவு மன்றி வானநாட்டுச் சோலையிலிருந்து ஒரு குரங்கு இங்கிருக்கும் குரங்கைக்கேட்டுக் கைநீட்டிய தென்ப தால் இம்மலையின் உயரமும் கூறப்படுகின்றது. இது வுந் தொடர்பு உயர்வுநவீரவியணி.

சேதையைச் சிறைமீட்கச்சென்ற இராமன், அனை யிடத் தடைசெய்த கடலைக் கோபித்து அம்பு எய்த கதை, "தாவுகடல் வேவ வில் அங்கைக் கொண்டார்" என்பதில் அடங்கியிருக்கின்றது. கடல் கடந்தபின் அவ்விராமன், வீடணனை வைத்து ஒழிந்தார் சாவ வில் அம் கைக் கொண்டான்.

"வில் அம் கைக் கொண்டார்" என்பதை வேவ, ஈவ, என்னும் இரண்டு சொற்களோடும் இருமுறை கனித்தனி சேர்த்துப் பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

குறிப்பு:—வாவு கவின், தகர் மாங்கனி, மேவு கவி தாவு கடல், என்னும் இந் நான்கு தொடர்களும் வினைத்தொகைகள். இவை விரிந்தால், வாவுகின்ற கவின், தகர்கின்ற மாங்கனி, மேவுகின்ற கவி, தாவு கின்ற கடல், என நிலைமொழிகள் பெயரெச்சங்களா தும். பெயரெச்சங்கள் காலம் மறைந்து பகுதியள வாய் நிலைமொழிகளாக நிற்குமாயின் அத்தொடர் வினைத்தொகைகளாம் என்பதை முன் (6 வது, வால் டும், 870-பக்கம்) விளக்கியிருக்கிறோம்.

காந்திரவலர்போற் கையேற்பக் கொன்றைகொடை வேந்தனெனப் பொன்சொரியும் வேங்கடமே—பூந் [துளவின்

கான்மடங்கா மார்வத்தார் காண விரும்பினர்மே னான்மடங்கா மார்வத்தார் நாடு. 11

பதப்பிரிவு:—காந்தன் இரவலர் போல் கை ஏற்ப கொன்றை கொடை வேந்தன் என பொன் சொரியும் வேங்கடமே பூ துளவின் கான் மடங்கா மார்வத்தார் காண விரும்பினர்மேல் நால் மடங்கு ஆம் ஆர்வத் தார் நாடு.

பதவுரை:—காந்தன்-காந்தன் செடியானது, இர வலர்போல்-யாசகர்களைப்போல, கை - கைபோன்ற தன் மலரால், ஏற்ப - ஏற்றுக்கொள்ள, (அதனில்) கொன்றை - கொன்றைச்செடி, கொடை - ஈகையிற் சிறந்த, வேந்தன் என - வேந்தனைப்போல், பொன்- பொன்போன்ற தன் மலர்களை, சொரியும் - சொரி கின்ற, வேங்கடமே - வேங்கடமலைதான்,

பூ - அழகிய, துளவின் - திருத்துழாயின், கான்- வாசனையானது, மடங்கா - நீங்காத, மார்வத்தார் - மார்பை யுடையவரும்,

காண - தன்னைக் காண்பதற்கு, விரும்பினர்மேல்- விரும்பினவர்களிடத்தில், நால்-நான்கு, மடங்குஆம்- மடங்காக, ஆர்வத்தார் - அன்புடையவரும் ஆகிய திருமாலினது,

நாடு - நாடாகும்.

விரிவுரை:—காந்தன்மலர் கைபோன்று இருக்கும். அதனைக் கவிசை கைக்கு உவமையாகச் சொல்வர். முன் நளவெண்பாயில், (வால்பூம் 5. பக்கம் 524) "கைம்மலரைக் காந்தனென (வண்ணக்) பாய்தலு மே, வேர்த்தானைக் காண் என்றான்" எனக் காந்தன் மலர் கையிற்கு உவமையா யிருப்பதுபற்றி வந்துள மயக்கவணியும் இதற்கு உதாரணம். கொன்றைமலர் மஞ்சள்நிறமுடன் பொன்நாணயம்போல் இருக்கும். காந்தன்மலர் கைபோன்று மலர்ந்திருப்பதும், அதற் கருகிலுள்ள கொன்றைச்செடியிலிருந்து மலர்கள் அதனுள் உதிர்வதும் ஆகிய இந்த நிகழ்ச்சிக்கு, ஏற்ற யாசகனது கையில் அரசன் பொன்சொரிவதை உவ மையாகக் கூறுகின்றார். இது முன்னிரண்டடிகளின் கருத்து.

"காண விரும்பினர்மேல் நான் மடங்காம் ஆர்வத் தார்" என்னுமில் வருமை வாசகம் திருமாலினது அருளின் திறத்தை அழகாகக் கூறுகின்றது. அவர் மீது நாம் ஒருபங்கு பக்திவைத்தால் அவர் நம்மீது அதற்கு நான்குபங்கு அருள் வைக்கின்றார். நாம் அவரைச் சேரவேண்டுமென்று எவ்வளவு ஆசை வைக்கின்றோமோ அதற்கு நான்குமடங்கு ஆசை அவரும் நம்மைச் சேரவேண்டுமென்று கொள்கின் றார்.

நாகத்தின் மேற்குறவர் நன்கெறிந்த மாணிக்க மேகத்தின் மின்புரையும் வேங்கடமே—மாசுத்தின் மாத்தாண்ட மண்டலத்தார் வாயுண் டேறித்தனந்த டும், 870-பக்கம்) விளக்கியிருக்கிறோம்.

பதப்பிரிவு:—நாகத்தின்மேல் குறவர்களுக்கு எறிந்த மாணிக்கம் மேகத்தின் மின் புரையும் வேங்கடமே மாகத்தின் மாத்தாண்டன் மண்டலத்தார் வாய் உண்டு உமிழ்ந்து அளந்து காத்து ஆண்ட மண் தலத் தார் காப்பு.

பதவுரை:—நாகத்தின்மேல் - யானையின்மீது, குறவர் - குறவர், நன்கு - நன்றாக, எறிந்த - எறிந்த; மாணிக்கம்-மாணிக்கக்கற்கள், மேகத்தின்-மேகத்தில் தோன்றும், மின்-மின்னலை, புரையும்-ஒக்கும், வேங்கடமே - வேங்கடமலைதான்,

மா - பெரிய, கத்தின்-ஆகாயத்தில் உள்ள, மாத்தாண்டன் - சூரியனது, மண்டலத்தார் - மண்டலத்திலிருப்பவரும், வாய் - வாயால், உண்டு - (யுகப்பிரளய காலத்தில்) உண்டும், உமிழ்ந்து - (பிறகு) வெளிப்படுத்தியும், அளந்து - (மாவலியினிடமிருந்து) அளந்துகொண்டும், காத்து - (ஆதிசேடனாக) தாங்கியும்; ஆண்ட - (இராமனாக) ஆளவும் செய்த, மண் தலத்தார்-பூமியை உடையவரும் ஆன திருமாலினது, காப்பு - காக்குமிடம் ஆகும்.

விரிவுரை:—மேகம்போன்ற யானையைத் தினைப்புனத்திலிருந்து ஒட்டுவதற்குக் குறவர், கையிலகப்படுகின்ற மாணிக்கங்களை விட்டெறிய, அது யானையின் மேற்போய்ப் பட்டதும், மேகத்தில் மின்னல் தோன்றுவதுபோலிருக்கும் என்பது முதலிரண்டடிகளின் கருத்து.

திருமால் உலகத்தை எத்தனைவகையில் இரகசியக் கின்றார் என்பதைக் கவியின்னிரண்டடிகளில் விளக்குகின்றார். கம்பராமாயணத்தில் இக்கருத்து அடங்கிய அழகான செய்யுள் ஒன்று இருக்கின்றது. “திருமகள் நிலமகள் என்னும் உன்னிருதேவிகளில் நீ பின்னவளையே பெரிதும் பாராட்டுகின்றாய்” என்று விராதன் இராமனைத் துதிக்கின்றதென்புளாகிய அது பின்வருமாறு:—

அரவாகிச் சமத்தியா லயிலெயிற்றி னேந்துகியால் ஒருவாயின் விழுங்குதியா லோடியா லொளித்தியால் திருவான நிலமகளை யிஃதறிந்தாற் சீரூளோ

மருவாருந் துழாயலங்கண் மணிமாற்பின்வைவருவாள். “அழகிய பூமிதேவியை நீ ஆதிசேஷனாகத் தலையில் வைத்துத் தாங்குகின்றாய், வராகமாக நீ உன் கூரிய கொம்பில் ஏந்தி அவளை முகத்தோடு சேர்த்துக் கொள்கின்றாய், பிரளய காலத்தில் அவளை ஒரே வாயாக விழுங்குகின்றாய்; திரிவிக்கிரமனாக ஒரு பாதத்தில் மறைத்துவிடுகின்றாய். இப்படி நீ இவளைக் கொண்டாடுவதை, வாசனைபொருந்திய துளசிமாலை அசைகின்ற உன் மார்பில் தங்கியிருக்கும் திருமகள் அறிந்தால் உன்னோடு கோபித்து ஊடல் கொள்ளமாட்டாளோ” என்பது இச்செய்யுளின் பொருள்.

குறிப்பு:—கம், என்னும் சொல்லிற்குப் பல அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஆகாயம் என்பது ஒன்று. கம், என்பது மகர மெய்யை ஈற்றில் உடைய சொல் ஆதலால் அது இல் என்னும் ஏழாம்வேற்றுமை உருபு ஏற்கும்போது ‘அத்து’ என்னும் சாரியை பெற்றது. காம், மரம் என்பனபோலம் என்

னும் எழுத்தை இறுதியில் உடைய சொற்கள் எல்லாம், வேற்றுமை உருபோடு நேராகச் சேரமுடியாதென்றும் சாரியை வரவேண்டுமென்பதையும் முன் இவ் விதங்களில் பல விடங்களில் விளக்கி யிருக்கின்றோம். கம் + இல் என்பது இங்கு, கத்தில், என்று ஆயிற்று. மா, என்பதற்குப் பெரிய என்பது பொருள். ஆதலால் மாகத்தில், என்பது ‘பெரிய ஆகாயத்தில்’ என அர்த்தமாயிற்று. மாத்தாண்டன், என்பது சூரியனது பேர்களில் ஒன்று.

இலக்கணம்.

சென்றவாரம் சொன்ன நான்கு வகைகளில் முதல் வகையை எடுத்துக் கொள்வோம்—அதாவது, நிலை மொழியிறுதியில் மெய்யெழுத்தும், வருமொழி முதலில் உயிரெழுத்தும் வருமானால் அவ்வெழுத்துக்கள் எவ்வாறு புணருமென்பது.

நிலைமொழியிறுதியில் நிற்பது எந்த மெய்யெழுத்தாயிருந்தாலும், வருமொழிமுதலில் வருவது எந்த உயிரெழுத்தானாலும் நிலைமொழியும் வருமொழியுஞ் சேர்ந்து ஆகின்ற தொடர் என்ன தொடரானாலும், அந்த இறுதிமெய்யும் இந்த முதல்உயிரும் பெரும்பாலும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து உயிர்மெய் எழுத்தாகி விடும். இது பொதுவிதி.

உதாரணம்:—

கார்தள் + இரவலர் = கார்தளிரவலர். வேர்தன் + என = வேர்தனென. வேல் + ஒடித்தான் = வேலோடித்தான். அரசன் + அமைச்சர் = அரசனமைச்சர். கூழ் + இனிமை = கூழினிமை.

இப்படி நிலைமொழியிறுதியிலுள்ள மெய்யும் வருமொழி முதலில் உள்ள உயிரும் ஒன்று சேர்ந்து உயிர்மெய்யாகிவிடுவதால், இந்தப்புணர்ச்சி விகாரப்புணர்ச்சி அன்று. தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் ஆகிய மூன்றினில் ஏதாவதொன்று நேர்த்தால்தானே விகாரமாகும். காண் + என்றான் = காணென்றான், என்று ஆகும்போது, ஒரு எழுத்தும் புதியதாகத் தோன்றவில்லை, ஒரு எழுத்தும் வேறு எழுத்தாகத் திரியவில்லை, ஒரு எழுத்தும் இல்லாதபோய்க் கெடவுமில்லை. காண், என்னும் நிலைமொழி ஈற்றில் உள்ள ண் என்னும் மெய்யெழுத்து, ணெ என்று ஆயிற்றே, ஆகையால் திரிதல்விகாரமன்றோ என்று ஒன்றும் சந்தேகப்படவேண்டா. அப்படியே, என்றான், என்னும் வருமொழிமுதலில் இருந்த எ என்னும் உயிரெழுத்தைக் காணவில்லையே, ஆகையால் கெடுதல்விகாரமன்றோ என்றும் எண்ணவேண்டா. அந்த எகர உயிர்தான், இந்த ணகர மெய்யின்மேல் ஏறி ணெ என்ற உயிர்மெய்க்கு ஒலியா யிருக்கின்றது. ணெ என்பதில், ண் என்னும் மெய்யினொலியும், எ என்னும் உயிரினொலியும் இரண்டும் இருக்கின்றன. ஒலியைத்தான் பார்க்கவேண்டும்; அவ்வொலியின் வடிவாகிய எழுத்தைப் பார்க்கப்படாது. ஆகையால் இவ் விதம், மெய்யும் உயிரும் உயிர்மெய்யாகும்படி புணர் கின்ற புணர்ச்சியெல்லாம் இயல்புப் புணர்ச்சியேயன்றி விகாரப்புணர்ச்சி ஆகா.

க லி த் தோ கை

[662-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாலைக்கலி 19

தலைவனால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தலைவி தானும் அவனுடன் செல்ல விரும்பினாள். அதற்கவன் காட்டினது கடுமையையும் அவளது மென்மையையும் எடுத்துக் கூறி இணங்காதுயினாள். பின்னு மவன், ஆயுளின் சிறுமையையும் இளமையின் அருமையையும் எடுத்துக் கூறித் தன்னை அவன் உடன்கொண்டு போகும் படி வற்புறுத்திக் கூறியதைக் கூறுவது இச்செய்யுள்.

பல்வளம் பகர்பூட்டும் பயனிலம் பைதறச் செல்கதிர் ஞாயிறு செயிர்சினஞ் சொரிதலிற்
மணிவிலவெங்கோடைக்குத் தண்ணயற் தணிகொள்ளும்
பிணிதெற லுயக்கத்த பெருங்களிற் நினைந்தாங்கு
மணிதிகழ் விறன்மலை வெம்ப மண்பகத்
துணிகயற் துகள்பட்ட தூங்கழல் வெஞ்சுரம்

கிளிபுரை கிளவியாய் நின்னடிக் கெளியவோ
தனியுறு பறியாவே காடெனக் கூறுவீர்
வளியினும் வரைநில்லா வாழநா ணும்மாகத்
தனியென வுடையேன்யா னவலங்கொண் டழிவலோ!

ஊறுநீர் ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்றாய் நீ யுணல்வேட்டி
ஞாநீ நிலவென வறநோக்கிக் கூறுவீர்
யாறுநீர் கழிந்தன்ன விளமைநற் நெஞ்சென்னுந்
தேறுநீ ருடையேன்யா ன் தெருமந்திற் கொழிவலோ!

மானெழில் வேய்வென்ற தோளாய் நீ வறிற்றாங்கு
மாணிழ லிலவாண்டை மரமெனக் கூறுவீர்!
நீனிழற் றளிர்போல நிறனாழ்த்த லறிவேணுந்
தாணிழல் கைவிட்டியான் றவிர்தலைச் சூழ்வலோ!

எனவாங்கு

அணையரும் வெம்மைய காடெனக் கூறுவீர்
கணைகழி கல்லாத கல்பிறங் காரிடைப்
பணையெருத் தெழிலேற்றின் பின்னர்ப்
பிணையுந் காணிரோ பிரியுமோ வவைவியே.

(தரவு)

(வரி 1 - 6) பல்வளம் - பல உணவுகளையும், பகர்பூ ஊட்டும் - கொடுத்து (உயிர்களை) உண்பிக்கும், பயன் நிலம் பைது அற - விளைவினைத் தரும் நிலம் ஈரம் அறம் படி, செல்கதிர் ஞாயிறு - (ஆகாய வீதியிற்) செல்கின்ற கதிர்களையுடைய சூரியன், செயிர் சினம் - தனது மிகுந்த கோபமாகிய அனலை, சொரிதலில் - வீசுகின்ற தால், தணிவு இல் வெங்கோடைக்கு - தணிவில்லாத வெய்ய கோடைக் காலத்திற்கு, தண் நயந்து அணி கொள்ளும் - (அதனிடத்துள்ள) குளிர்ச்சியை விரும்பிக் கூட்டமாகச் சேர்கின்ற, பிணி தெறல் உயக்கத்த - பசிகோய் சுடுதலையுடைய வருத்தத்தை உடையனவாகிய, பெருங்களிற்று இனம் தாங்கு - பெரிய யானைகளின் கூட்டத்தைத் தாங்குகின்ற, மணி திகழ் விறல் மலை - மணிகள் விளங்குகின்ற பெருமை பொருந்திய மலையானது, வெம்ப - கொதிக்கவும், மண்பக - தரை வெடிக்கவும், துணி கயம் - தெளிந்த நீருள்ள குளங்கள், துகள் பட்ட-பொடிபட்ட, தூங்கு அழல்-(நாற்றிசையும்) பரவும் அழலையுடைய, வெஞ்சுரம் - காட்டை,

(தாழ்சை)

(வரி. 7 - 10) கிளிபுரை கிளவியாய் - கிளியினது மொழியைப்போன்ற மொழியினை உடையாய், காடு - காடு

கள், தளி உறுபு அறியா - மழைத்துளிகள் விழுதலை அறியா ஆதலால், நின் அடிக்கு எளியவோ - (அக்காடுகள்) நின் அடிக்குப் போதற்கு எளியவா யிருக்குமோ என கூறுவீர் - என்று கூறுகின்றவரே, வளியினும் - காற்றைக்காட்டிலும், வரை நில்லா - ஒரு நிலையில் நில்லாத, வாழநான் - என் வாழ்நான், நும் ஆகத்து அளி என - உமது மார்பு (செய்யும்) அன்பாக, உடையேன் யான் - கொண்டவளாய நான், ஓ அவலம் கொண்டு அழிவல் - ஐயோ, (நீர் பிரியின்) துன்பத்தால் இறப்பேன்.

தலைவன் மார்பு செய்யும் அன்பையே தலைவி தனது வாழ்நாளாகக் கூறுகின்றாள்.

(வரி. 11 - 14) ஊறுநீர் - தன்னிடத்து ஊறுகின்ற நீர், அமிழ்து எய்க்கும் - அமிர்தத்தை ஒத்த, எயிற்றாய் - பற்களையுடையவளே, நீ உணல் வேட்டின் - நீ காட்டிலே நீருண்டலை விரும்பினால், ஆறு நீர் இல என - (அங்குள்ள) ஆறுகள் நீர் இல்லாதவை என்று, அறன் நோக்கி கூறுவீர் - அன்பினாற் கூறுகின்றவரே, யாறு நீர் கழிந்தன்ன இளமை - ஆற்று நீர் (விரைவிற்கு) கழிந்தாற் போன்ற எனது இளமை, நும் நெஞ்சு என்னும் - உமது நெஞ்சு என்று சொல்லப்படும், தேறு நீர் உடையேன் யான் - நம்பத் தகுந்த தன்மையாகக் கொண்டவளாய நான், தெருமந்து - (மனம்) கலங்கி, நங்கு - இவ்விடத்தில், ஓ அழிவல் - ஐயோ நீர் பிரியின் இறப்பேன்.

அறன் - அன்பு—‘அறத்தினுள் அன்பு நீ’ என்பது பரிபாடல் (3). கழிந்த ஆற்றுநீர் போலக் கழிந்த இளமையும் மீண்டும் பெறமுடியாதாகலின் ‘யாறுநீர் கழிந்தன்ன இளமை’ என்றார்.

(வரி. 15 - 18) மாண் எழில் - மாட்சிமைப்பட்ட அழகினையுடைய, வேய் வென்ற தோளாய் - மூங்கிலைப் போன்ற தோள்களை உடையவளே, நீ வரில் - நீ காட்டிடத்தே வருவாயானால், ஆண்டை மரம் - அவ்விடத்தில் உள்ள மரங்கள், தாங்கும் - நின் இளைப்பை ஆற்றதற்கு உரிய, மாண் நிழல் இல - மாட்சிமைப்பட்ட நிழலையுடைய இல்லை, என கூறுவீர் - என்று சொல்லுகின்றவரே, நீர் நிழல் - மிகுந்த நிழலிலுள்ள, தளிர் போல - தளிர் (வெளுத்தலைப்) போல, நிறன் ஊழ்த்தல் - (நீர் நீங்கிப் பிரிந்தால் எனது) நிறம் அழிதலை, அறிவேன் யான் - அறிந்தவளாய நான், நம் தான் நிழல் கைவிட்டு - உம்முடைய திருவடி நிழலை நீங்கி, தவிர்தலை சூழ்வலோ-இங்கே இருத்தலை (என் மனத்தாலும்) நினைப்பேனோ?

(தனிச்சோல்)

என - என்று யான் கூறவும், ஆங்கு - அசை.

(கரிதகம்)

(வரி. 20 - 23) காடு - அக்காடுகள், அணை அரும் வெம்மைய - நீ அணைதற்கரிய வெம்மையையுடையன, என கூறுவீர் - என்று கூறுகின்றவரே, கணை கழி கல்லாத - (எய்த) அம்புகள் செல்லமுடியாதபடி, கல் பிறங்கு ஆரிடை - கற்கள் மிகுந்துள்ள கடத்தற்கரிய வழியிலே, பணை எருத்து எழில் ஏற்றின் பின்னர் - பருத்த கழுத்தினையுடைய அழகிய ஆண்புலியின் பின், பிணையும் காணிரோ - (நீங்காமல் திரிகின்ற) பெண் புலியும் காணா திருக்கின்றீரோ, அவை பிரியுமோ - அவை (ஒன்றை யொன்று) பிரிதலுண்டோ?

எங்கனம் ஆண்புலி பெண்புலியைப் பிரியாதோ அவ்வாறே நீர் எம்மையும் பிரியாமல் உடன் கூட்டிச் செல்லுதல் வேண்டும் என்பது கருத்து.

பொதிகை நிகண்டு

(இரண்டாம் பகுதி)

[563-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

1753 பூக்கம் கழுஞ்சு கழையுந் திரட்சியும்.
1754 பூக்கம் கழுஞ்சு கழுநாடும்
கூத்தம் கழுஞ்சு கூற்றினர் புலவர்.
1755 பூக்கம் வனப்பும் பூதமும் புகல்வர்.
1756 பூசை யர்ச்சனையும் பூசுறையு மாகும்.
1757 பூக்கை சிங்கமு¹ மேற்கோளு மாகும்.
1758 பூதஞ் சிவனும் புனிதமும் பூதமும்
பாணியு யிறந்த காலம் முன்னானும்
ஆலுமும் பூதமு மறைத்தனர் புலவர்.
1759 பூதிதர்க் கந்தமுஞ் செவ்வரும் புலியும்
கரகமு முடம்பும் பூத்தியும் கொடுமையும்
நிறத் தகையு மூழறு மாகும்.
1760 பூதிகம் பூயிபுந் தேகமும் புகல்வர்.
1761 பூப்புப் பொலிவும் பூத்தலு மாகும்.
1762 பூபாலர் வேந்தரும் வேளாளரு மாகும்.
1763 பூமரம் பூத்திடு மார்த்தின் பெயரும்
அறிஞறி யுமென வறைத்தனர் புலவர்.
1764 பூமன் நான்முகனுஞ் செவ்வாயுமாம்.
1765 பூருவம் பழமையு முன்புக் கிழக்கும்.
1766 பூவை காயாவும் கயிறும் கிளியும்
நாகன வாபு நவின்னனர் புலவர்.
1767 பூழ்க்கை யானையும் யானியுந் தோலும்.
1768 பூழிலே யகிலும் கீலப் பெயரும்.
1769 பூழி புழுதியுஞ் சேறு மாகும்.
1770 பூழியன் வருதியுஞ் சேறு மாகும்.
1771 பூவே மலரு மழுஞ்சு கூர்மையும்
விளைநிலமும் பொலிவும் பூயியும் கணவனும்
தாமரையுக் கண்ணிற் சார்ந்த பூவும்
பிறப்பு மெனவே பேசினர் புலவர்.

1772 பெட்டல் விரும்பலும் வேண்டலு மாகும்.
1773 பெட்டி மேன்மையும் விரும்பலு மாகும்.
1774 பெண்ணை யோராரும் பனையு மனுடமும்.
1775 பெண்டிர் அலியும் பெண்ணு மாகும்.

1776 பேடு பேடியு மன்மத ஞடலும்
பறவைப் பேடு மூரு மாகும்.
1777 பேணல் மிகுத்தலும் பேணிக் கொள்ளலும்.
1778 பேதை குருடனும் பெண்ணு மூடனும்.
1779 பேதி பேதமு மிரதமு மாகும்.
1780 பேயே பேயு மில்லை பென்னலுமாம்.
1781 பேரான னென்பதோர் காளு மிகுத்தோனும்.
1782 பேரே புகழு நாமமும் பெருமையும்.

1783 பைதல்³ துன்பமு மற்பமு மாகும்.
1784 பைக்கூழ் பயிரு கோயு மாகும்.
1785 பைத்த லுருத்தலும் பசுத்தலு மாகும்.
1786 பைப்பொன் பசும்பொன்னு மேருவு மாகும்.
1787 பையன் கூடையுந் கோரையு மாகும்.
1788 பையன் சிறுமையு கோயு மாகும்.
1789 பைமெத் தெனவும் பையும் படமும்
அழகும் பசுமையு மாகு மென்பர்.

1790 பொக்கம் பொய்யும் மிகுதியு மாகும்.

(பிரதி) 1. சூசனியனு. 2. சுவோரு. 3. பொற்கென்றலு.

1791 பொருட்டித் தாமரைப் பூவின் கொட்டையும்
கீரி வெழுந்த குமிழியும் பொருட்பும்.
1792 பொங்கல் கொடுத்தலு மிகுதியு மாகும்.
1793 பொங்கர் சோலையும் பொருப்பு மரக்கோடும்
இலவ மரமு மிசைத்தனர் புலவர்.
1794 பொச்சாப்பு மறவியுந் தீதும் புகல்வர்.
1795 பொதுளல் செறித்தலுந் தழைத்தலு மாகும்.
1796 பொதிப்பு வெடித்தலு மெறித்தலும் பொதிர்வுமும்.
1797 பொத்தகம் கோசமுஞ் சித்திரப் புடவையும்
பொத்த கமும்பொது மையும் புகல்வர்.
1798 பொதியே மூடையும் பொதியு மாகும்.
1799 பொம்மல் பொலிவுஞ் சோறு மிகுதியும்
பொய்யு மெனவே புகன்றனர் புலவர்.
1800 பொய்மரப் பொந்தும் பொக்கமும் பொய்யும்.
1801 பொய்த்தல் பொய்த்தலும் கணிகை விளையாட்டும்.
1802 பொருள்சொற் பொருளும் மலையும் பொன்னும்
பண்புந் தலைமையு ம்பலப் பண்டமும்
வாய்மை யுமென வழங்க லாகும்.
1803 பொருநர் போர்த்தலைவரும் கூத்தரும் பாணரும்
புரவரும் வீரரும் புகன்றனர் புலவர்.
1804 பொழிலே புலியும் பெருமையுஞ் சோலையும்.
1805 பொறை துறக்கலும் பூயியுந் கருப்பமும்
பாரமும் பொறையும் மலையு மாகும்.
1806 பொறிபுள்ளி மாவும் வரியுமையும் புலனும்
இயந்திர முந்திரு வுந்தீப் பொறியும்
இலாஞ்சினையுந் தோணியுஞ் செவ்வழு மறியும்
எழுத்து மெனவே யியம்பினர் புலவர்.
1807 பொற்பு வனப்பும் பொலிவு மொப்பனையும்.
1808 பொற்றை மலையுந் துறு மாகும்.
1809 பொன் பஞ்சலோகமும் வனப்பும் திருவும்
பொலிவும் வியாழமும் பொன்னும் பானுவும்
இரும்பு மெனவே யியம்ப லாகும்.

1810 போகி யிந்திரனும் பாம்பு மாகும்.
1811 போகில் புட்பொதுவும் பூவி னரும்பும்
பொருட்டிற் கொப்பூழும் புகன்றனர் புலவர்.
1812 போக லுயர்வு கீளமும் போதலும்.
1813 போக்கு போதலும் குற்றமும் வழியும்
இளமரமு மெனவே யியம்பினர் புலவர்.
1814 போசர் காவியும் வினைக்குடையாரும்.
1815 போதகம் மாவின் கன்று மப்பமும்
யானைக்கன்று ஞானமு மிசைமையும்
இளம்பனை யுமென வியம்பினர் புலவர்.
1816 போதம் யானைக் கன்றும் ஞானமும்
அறிவு நாவாயு மறைத்தனர் புலவர்.
1817 போந்தை யினம்பனையு⁴ மனுட நாளும்
1818 போந்து பெருச்சாளியும் பல்லியு மெலியும்
பனையு மெனவே பகர்ந்தனர் புலவர்.
1819 போர்வை தோலு மீக்கோளும் போர்த்தலும்.
1820 போர்நெற் போருஞ் சமருஞ் சதையமும்.
1821 போலே யொப்பு மசைச்சொல்லு மாகும்.
1822 போற்றல் புகழ்தலு மொப்பலு மாகும்.

1823 பொளவம் பரவையும் கணுவும் குமிழியும்
குருவுந் தலையு வா யுமெனக் கூறும்.

(பிரதி) 4. யானையு மாகும்.

அ மீ ல்

[562-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

சற்று ஏறக்குறைய முப்பத்தைந்துவருட காலம்
வரையிலும் சிந்தனைகளான சீகரங்களினின்று விசிய
காற்றைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடிபோல் விளங்கிய
அமீலினைடைய மனத்தினின்று ததம்பிய எண்ணம்
களில் இன்னுஞ் சிலவற்றைக் கீழே வரைவோம்.

உண்மையில், ஆராய்ந்து அறியவேண்டிய விஷயம்
ஒன்றேயுள்ளது; அது யாதெனின், மனோவமைப்பை
யும் போக்கையும், கருத்துக்களின் எழுச்சி வளர்ச்சி
மாறுதல்களையும் முடிபையும் பற்றித் தெளிதலே
யாம்.

கடவுளும் நொந்துகொள்வாராயின், அவரை நாம்
நிராடிதோறும் நிராகரித்துத் தூற்றித் தூர்நடத்தை
களில் நம்முடைய வாணட்களைச் செலுத்திவருத
லை அன்னதற்குக் காரணமா யிருக்கவேண்டும். அறி
பாமை என்ற வில்லில் பழிமொழிகளாகிய அம்பு
களைப் பாபிகள் தொடுத்து எய்யும் குறியாக நிற்கின்
றார் கடவுள். மாந்தரிற் பெரும்பாலரால் சிறிதேனும்
உணர்ப்புடாமல், பெரிதும் விபரீத புத்திக்கும், வித
ண்டவாதத்திற்கும், சற்பத்திற்கும் இலக்காவது கட
வுளாகும்.

கடவுள்மீது மனதை நாம் எவ்வளவு செலுத்து
கின்றோமோ, அதே அளவுடன் கடவுளும் நமக்கு
அருள்புரிகின்றார்; எந்நோக்கத்துடன் கடவுளை நாம்
கருதிப் பார்க்கிறோமோ, அதே நோக்கத்துடன் நம்
மைக் கடவுளும் பார்க்குது மதிக்கின்றார் போலும்.
தேறியம், அல்லது வீரியம் என்பது, மிகு அலகு
அவதூறு நோய் மாணம் ஆகியவைகளால் உண்டா
கும் பயத்தை வென்று அடக்கி உயர்தலேயாம். சிர
த்தையும் நம்பிக்கையும் வீரிய வுணர்ச்சியினின்று
தான் அபிவிருத்தியாவன. அதி உத்தம செயல்கள்
வீரிய ஒளியின் பிரகாசத் தோற்றங்களாம்.

ஒவ்வொன்றும் பிம்பத்தின் பிரதிபிம்பமேயாகும்;
பிம்பம் யாதெனின், மனதேயாம்.

ஒவ்வொரு மொட்டும் ஒரே முறைதான் மலர்
கின்றது; ஒவ்வொரு மலரின் எழில் வனப்புக்கள் பூர்
ணமாக ஒரே நிமிஷத்தான் காணப்படுகின்றது; இது
போல், ஆன்மாவாகிய புஷ்பவனத்தில், ஒவ்வொரு
உணர்ச்சியும் ஒரேமுறை அரும்பியலாந்து கூடிணப்
பொழிதிருள் தன் உயர்வையும் பொலிவையும்
தோற்றுவித்து மறைகின்றது. நள்ளிரவில் மிக்க ஜ்வ
லிப்புடன் ஒவ்வொரு நகரத்திரமும் விண்ணின் உச்சி
யைக் கடந்து பாய்கின்றதாம்; இதுவேபோல், மன
மாகிய ஆகாயத்தில், ஒவ்வொரு எண்ணமும் ஒரே
முறைதான் உச்சஸ்தானத்தை யடைகின்றது; அச்
சமயத்திற்குள், அவ் வெண்ணத்தின் ஜோதியும் மா
ண்பும் நம்மை உயர்த்தி ஆனந்தவசமாக்குகின்றது.
எழிற் கலைஞர், அல்லது கவிஞர், அல்லது வித்தகர்,
எவராயினும், அவர்கள் தம்முடைய கற்பனைகளே
யும் உணர்ச்சிகளையும் உலகினர்க்கு அறிவுறுத்த
விரும்புவார்களாயின், அவ்வெண்ணங்கள் உன்னத

இடத்தை அடையும் சமயத்தைக் கவனித்து, அத்
தருணத்தில் அவைகளைப் பற்றிவெண்டும்; அச்சம
யத்திற்குமுன் அவைகள் மங்கிய உருவங்களாகவா
வது, அல்லது உருவற்ற பிரதிபிம்பங்களாகவாவது
தோன்றும்; பின், அவைகளைப்பற்றிய மலேனஞாபக
மோ, அல்லது பயனற்ற அதுதாபமோதான் தங்கும்;
அவைகள் விரிந்து உயர்ந்து பிரகாசிக்கும் தருணமே
வெற்றிற்கும் சிறப்பிற்கும் ஏற்ற தருணம்போலும்.

சஞ்சல உணர்ச்சியினின்று கிளம்புகின்ற தூர்ப்பல
ஆவேசமே துவேஷம் என்பது.

இன்னல் இடர்களை எதிர்த்து வென்று அடக்கி
அழிப்பதின்றியே அவைகளைப் பொருட்படுத்தாமல்
புறத்தே தள்ளுவோமாயின், அவைகள் பயந்து ஓடி
ஒளிந்துவிடாமல், உக்கிரத்துடன் மேன்மேற்கிளம்பி
மீட்டிமீட்டும் நம்மைத் தாக்கி அழிக்கக்கூடியனவா
கும் என்பதைக் கருத்துட் கொள்ளவேண்டும்.

விதிகள் கொள்கைகள் போதனைகள் ஆகிய இவை
களைவிட மிக்க சிறந்தன யாதெனின், பழக்கம் அப்
பியாசம் அதுபவம், அல்லது அதுஷ்டானங்களே
யாம். உயிரும்உரமும் உருவமும்பெற்றுத் திகழ்வன
நடத்தைகளேயாம். ஒருவனுடைய கொள்கைகளை
மாற்றிச் சீர்ப்படுத்தல் மாத்திரம் பயனில்லை; இவ்
வாறு செய்தல் ஒருநாளின் பெயரை மாற்றுவதை
யே பொக்கும். கொள்கைகளை அதுஷ்டானங்களுக்
குட்படுத்தலும், அத்தகணங்கியபடி புதிய வாழ்க்கை
யுள் புருந்து தொடர்த்தலுமே பிரதானமாவன; ஏனெ
னின், இவ்வழிதான் வாழ்க்கையின் சாரத்தைப் புக
ட்டி இனிக்கச்செய்வது. பல்வேறு அதுஷ்டானங்
களாலும் அதுபவங்களாலும் நெய்யப்பட்ட ஆடை
யாம் வாழ்க்கை.

கர்மமோ அல்லது ஞானமோ, கர்மங்களிலீடுபட்டு
முடித்தலோ அல்லது விசாரித்தறிதலோ, இவைகளுள்
வாழ்க்கையின் இலக்கியமாவதற்கு உரியது யாதோ?
அன்பை வளர்க்காத சாஸ்திர ஆராய்ச்சியும் விவேக
மும் கீழ்மையே. புத்திப்பெருக்கம், அல்லது விவேக
வளர்ச்சிமாத்திரம் வெப்பமற்றவோர் ஒளியை ஒத்த
தாகும். நித்திய வாழ்க்கைக்கு மூலாதாரமும் துணை
யுமாவது அன்பேயாம். பரிபூரண அன்பினால் விவே
கமானது வளர்ந்து வியாபித்துப் பொலிவுறுகின்றது;
எனினும், அதிதூட்பமான புத்தியினின்று அன்பு
உண்டாகி வளர்வதில்லை.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

டானிக்குகள் :		தைலங்கள் :	
பாதாமி லேகியம்	ரூ. 3-0-0	சந்தனாதி 6 அவுன்ஸ்	ரூ. 1-0-0
ரதிவல்லப லேகியம்	2-0-0	அமிர்தாமலக	0-12-0
மஹா திராக்ஷாதி லேகியம்	2-0-0	பிருங்காமலக	0-12-0
குழந்தைகளுக்கு		ஸ்திரீகளுக்கு	
ஸ்ரீகர கஸ்தூரி மாத்திரை	0-4-0	ஸூதக டானிக்	2-0-0
பால சஞ்சீவினி	0-4-0	கர்ப்பாசய டானிக்	2-0-0
பால ஸூதா (டானிக்)	1-0-0	ப்ரஸவ லேகியம்	1-8-0

கமார் 300 மடகியாவனப்பாசா மடகியுங்காமலகதலம் கோராஜன மாத்திரை நயவுசெய்து
பொலிகள் "நட்சன்சுபேலப்பாடி" கவனித்து
எமாற்றும். சூதாஜனம்-மாத்திரை (நட்சன்சுபேலப்பாடி) மடகியுங்காமலகதலம் வாங்கவும்.

மடகியாவனப்பாசா மடகியுங்காமலகதலம் கோராஜன மாத்திரை நயவுசெய்து
பொலிகள் "நட்சன்சுபேலப்பாடி" கவனித்து
எமாற்றும். சூதாஜனம்-மாத்திரை (நட்சன்சுபேலப்பாடி) மடகியுங்காமலகதலம் வாங்கவும்.

வர்த்தமானம்

இங்கிலாந்தில் வகுப்புச் சண்டை:—இந்தியர் தங்களைத் தாங்களே ஆண்டுக்கொள்வதற்குச் செய்கின்ற முயற்சியை எள்ளினராய் ஆங்கிலேயர், “சாதிச் சண்டை, மதச்சண்டை, வகுப்புப்போர் இன்னும் ஒழிந்த பாடிஸ்டை. இப்படிச் சிறுசண்டையில் உழல்வோர் நாடாள்வ தெப்படி” என்று கூறுவதுண்டு. ஆனால் அவர்கள் தங்கள் நிலையைப்பற்றி நினைப்பதில்லை. விவர்பூல் நகரிலே 1933 ஜூலையில் நிகழ்ந்த ஒரு மதச் சண்டையைப்பற்றி இங்கிலாந்தில் இருந்துவரும் டாக்டர் சுதீந்திரபோஸ் ஜூலை மாதத்திய ஹிந்து இதழில் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:—

“விவர்பூல், ஜூலை 1933—விவர்பூலில் நெதர்பீஸ்டி சிதியில் பிராடஸ்டண்டு வகுப்பினருக்கும், கத்தோலிக் வகுப்பினருக்கும் பிணக்கு ஏற்பட்டு, அது பெரிய போராய் முடிந்தது. போலீசார் சண்டையை நிறுத்தி மீண்டும் கலகங்கள் ஒன்றும் ஏற்படாதவாறு பார்த்துக்கொள்ளக் காவல் புரிந்து வந்தனர். இப்போலீஸ் பந்தோபஸ்து பலநாள் நீடிக்க நேர்ந்தது. இவ்வளவு காவலுக்கிடையேயும் அடுத்தடுத்துச் சண்டை நிகழ்ந்தது. பலர் காயமடைந்தனர். பலர் கைது செய்யப்பட்டனர். கைதுசெய்யப்பட்டவரை விசாரணை செய்யுங்காலத்திலும், இரு கட்சியினரும் கோர்ட்டைத் தாக்கத் துவக்கினர். பிறகு போலீஸ்படை முயன்று கலகத்தை நிறுத்தியது. இத்தகைய நிலையிலிருப்பவர் பிறரைப் பரிசுதிக்கப் புகுகின்றனர்.”

**NATIONAL
INSURANCE COMPANY, LIMITED.**
Head Office :
**NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.**

New Business Completed
During 1932 ... Rs. 1,55,66,720
Out of a business of ... Rs. 1,96,70,000

received in proposals.
for the policyholder
from an investment
point of view.

Life Assurance is security
for the policyholder
and after him for his
wife and children.

Claims paid over ... Rs. 1,00,00,000
Total Assets exceed ... Rs. 1,90,00,000

For Terms & Conditions apply to:—

T. ANANTACHARI,
Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
113, Armenian Street, Madras. Managers.

FIRE & ACCIDENT RISKS

covered by

NATIONAL FIRE

AND

**GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta**

For Terms & Conditions apply to:—

T. ANANTACHARI,
Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
113, Armenian Street, Madras. Managers.

காசி ஹிந்து கல்லூரி:—பண்டிதர் மதன்மோகன மாளவியா சென்ற ஒரு ஆண்டாக, தமது காசி ஹிந்துகல்லூரியில் பஞ்சமர்க்களையும், மற்றத் தாழ்ந்த வகுப்பினரையும் சேர்த்துக்கொண்டு வருகின்றாராம்.

* * *

குடியின் தீமை:—டாக்டர் ரோஷன் என்னும் ஓர் ஆங்கிலேயர் குடியினால் வரும் கேட்டை விளக்குகின்றார்:—

“குடிப்பதனால் ஒருவன் அடிக்கடி சிரிக்கின்றான். கை கால்களை அவசியமில்லாதபடி யாட்டிப் பொருளிலாவகைப் பேசுகின்றான். தன்னடக்கம் இல்லாமற் போகின்றது. மனவலிமை அழிகின்றது. பித்தனைப் போல் ஆகின்றான். நரம்புகள் பலஹீனப்படுகின்றன. கண் திருஷ்டியும் அவனுக்குக் குறைகின்றது.”

அமிர்தசாகரம்

தேகபலத்தையும், இரத்த விருத்தியையும், ஞாபக சக்தியையும், தாது புஷ்டியையும்
கொடுப்பதில் எங்களுடைய

ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்ரைகள்

அமிர்தசாகரம் போன்றவை.

32 மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு ரூ. 1 0 0
5 டப்பிகள் ரூ. 4 0 0

இலும்! இன்பவாழ்க்கையாலடைந்த சக்தி இலும்!

ஆதங்க நிக்ரஹ ஓளஷதாலையம்,
26, பிராட்வே, மதராஸ்.

ஏஷ்யாடிக் கவர்ன்மெண்டு சேக்யூரட்டி
**லைப் அஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி,
லிமிடெட்,**

(மைசூரில் இணைக்கப்பட்டது.)

பிரதான இந்திய சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த இம் முற்போக்கு வாய்ந்த லைப் ஆபீஸ் இணையற்ற மிகவும் குறைந்த செலவில் நவீன அஷ்யூரன்ஸ் திட்டங்கள் யாவற்றையும் அளிக்கின்றது. நோய், விபத்து காலங்களில் சக்தியில்லாமலிருந்தால் அப்போது லாபங்களுடனும், தானாகவே பறிமுதல் செய்யப்பட முடியாத வசதியுடனும் கூடியது. பாலிஸிகள் பறிமுதல் செய்யப்படாமலும், ஆகேஷிக்க முடியாமலும் உள்ளவை. பாலிஸி கெடுவதையும் காலத்தில் சாசுவதமான ஆதரவு கொடுப்பது. ஸ்திரீகளது ஆயுள் களுக்கும் இன்ஷியூர் செய்யப்படும்.

இன்றே விவரங்களுக்கு எழுதுக:—

V. ரங்கஸாமி பி. ஏ., பி. எல்.,

ஜெனரல் செக்ரிடரி & மானேஜர்.

பெங்களூர் ஸிடி.